

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
80**

V ŠEJN

**CENA
100 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

NA IVICI PONORA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

NA IVICI PONORA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
S E J N
Broj: 80

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
ON THE EDGE OF ABYSS

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Julijana KARDOŠ
Margit BERNAT

Štampa: 3. I 1986.
Tržište: 16. I 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ.
Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — ON THE
EDGE OF ABYSS. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, pre-
ma ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj
413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Neko je kucao na ulazna vrata šerifovog ureda u El Pazu, u Teksasu. Šerif Mek Keni podiže pogled s novina, koje je čitao.

— To je doktor — reče Adam Forč, pomoćnik zvezdonosca.

Vrata su bila zastakljena, tako da se moglo videti ko se nalazi napolju.

U senci ispred ulaza jasno se ocrtavala mršava figura doktora Semjuela Foksa.

Podne tek što je bilo prošlo i glavna ulica, obasjana vrelim sunčevim zracima, bila je pusta. Ljudi su u ovo vreme imali svoju sijestu.

— Hej, pa šta će sada doktor ponovo kod nas! — mrmljao je pomoćnik. — Pa tom nitkovu nije tako loše.

— Otvori mu vrata! — naredi šerif i stavi novine ispred sebe na sto.

Ali, već sledećeg trenutka pomoćnik prigušeno kriknu. Povukao se brzo natrag.

Iza doktora se pojavio neki snažan i visok čovek. Preko njegovog lica bila je povezana marama i samo su se videle njegove sjajne oči ispod šešira. Mada je bilo toplo, taj maskirani čovek je na sebi imao ogrtač.

Prek Mek Keni je bio stari lisac. On je đavolski dobro znao kada se treba čuvati. Prekrstio je ruke na grudima i tiho opomenuo svoga pomoćnika.

— Nemoj za živu glavu da izigravaš nekog junaka. Adame!

Adam Forč je bio dvadesetak godina mlađi od šerifa. I, otkako mu je Mek Keni prikačio zvezdu na grudima on je stalno vrebao priliku da se dokaže. Možda je sada došao trenutak za to! Forč je oklevao za trenutak. Da li da poslušaa svoga šefa?

— Do đavola! — viknu Mek Keni ljutito. — S ovim momkom nema šale!

— Najbolje je za tebe da poslušaa njegov savet, amigo — reče maskirani čovek mirno. — Sem ako ne misliš da je ovaj moj revolver neka igračka za decu.

Cev njegovog teškog „kolta“ bila je uperena u grudi Adama Forča.

Pomoćniku zvezdonosca je odjednom sinulo pred očima da će ipak morati da pričeka neku bolju priliku da se dokaže.

— Do đavola! — ciknu Forč i podiže ruke uvis.

— Žao mi je, Prete — mrmljao je doktor. — Ali, taj momak me je prisilio...

— U redu, doktore! — reče šerif, dok je zagledao maskiranog čoveka.

Za trenutak je nastala tišina, a zatim se ponovo oglasio šerif.

— Okej, mister, a šta dalje?

Maskirani čovek se nasmeja ispod svoje marame.

Bez ijedne reči obišao je unaočoko oko šerifa i njegovog pomoćnika i uzeo im revolvere. Bacio ih je na pod pored peći, a zatim navukao zastore na vratima i prozoru.

Sada nije bilo mračno u prostoriji, već samo malo tamnije. Maskirani čovek je pre toga već bio zaključao ulazna vrata.

— Kažite vašem pomoćniku da oslobodi zatvorenika šerife! — naredi maskirani čovek.

— Da li je to neki vaš prijatelj? — upita Pret Mek Keni otrovnim glasom.

— Zar bih ga inače spasavao iz ove rupe! — odvrati čovek sa „koltom“ u ruci.

— Nećete daleko odmaći s njim — reče šerif i podiže obrve. — Zar vam to doktor nije rekao, hombre?

— On mene nije uopšte pitao za tog zatvorenika — umeša se doktor Foks u razgovor. Odmerio je maskiranog čoveka mračnim pogledom. — Njumen je imao kuglu u grudima, koju sam tek juče izvadio. Poslušajte mene, mister. Taj jadni đavo neće moći da ostane u sedlu ni deset minuta, to vam ja tvrdim. Izgubio je jako mnogo krvi.

— A da ga obese, za to je izgleda već dovoljno zdrav! — frknu maskirani čovek ljutito. — Jer, ne biste inače zakazali suđenje za sutra.

— Da li će biti obešen ili će iskrvariti na konju, to mu se isto hvata — reče šerif. — Uz to, za njim će krenuti potera.

Oči Mek Kenija su preteće sevale ispod šešira.

— To je moja briga, šerife, zar ne? — upita maskirani čovek.

Mek Keni sleže ramenima.

— Ispuni njegovu želju, Adame! — naredi zvezdonosac. Osmehnulo se. — Ako neko želi da sedne u koprive, onda mu treba ispuniti želju.

Pomoćnik uze ključeve od ćelije.

Maskirani čovek je stajao tako da je mogao da kontroliše istovremeno kancelariju i deo gde su se nalazile ćelije.

Pri tom njegovom pogledu nije promaklo da se na zidu nalazi jedna poternica na kojoj se nalazila slika čoveka koji mu je bio poznat. Da, to je on, Tom Njumen. Traži se zbog mnogih krađa i razbojništva. Pet hiljada dolara za njegovu glavu!

Momak koji je posrćući izišao iz ćelije kao da nije ličio na onog okorelog bandita čije lice je bilo naslikano na hartiji.

Pomoćnik šerifa je morao da pomogne zatvoreniku da ne padne. Ali, ubrzo ga je pustio i namrštio se.

Samo da izdrži, pomisli Šejn.

— Hej, vidim da me traže! — reče Tom Njumen. Stao je i naslonio se na ogradu.

Zapadnjak je tek sada dobro zagledao veliki zavoј na grudima ranjenog čovеka. Grubo lice Njumena nije nimalo ulivalo poverenje. Međutim, to nije smetalo Šejnu. On je bio zabrinut zbog toga što su njegovi obrazi bili tako upali. Znači, doktor je rekao istinu. Njumen je izgubio jako mnogo krvi. To je bilo tačno. Zapadnjaku nisu rekli da je taj momak jako teško ranjen. A i ono sa koprivama, o čemu je govorio šerif, izgleda da je tačno. Međutim, tu se više nije moglo ništa izmeniti. Šta je tu je i više nam povratka nazad. Zapadnjak opsova u sebi. Možda je ipak bilo najbolje da tog nitkova ostavi ovde i uhvati maglu. Sam bi verovatno uspeo. A, s Njumenom, koji je jedva uspevao da se održi na nogama, biće zaista teško.

— Hej, momče, da li se mi znamo? — upita Njumen.

— Nemoj da razbijaš glavu tako teškim pitanjima! — odbrusi Šejn. — Došao sam da te izvučem iz ovog kaveza. Ili ti više želiš da se tvoje noge njišu na drvetu za vešanje?

Njumen se osmehnu. Okrenuo je glavu prema zvezdonoscu.

— Rekao sam ti da ću te jednog dana poslati u pakao, šerife! — ciknu Njumen. — Eto, taj trenutak je došao.

Njumen priđe lagano polici gde se nalazio njegov poјas za revolvere.

Međutim, Zapadnjak je bio brži. On je zgrabio poјas sa dva revolvera i bacio ga preko svog ramena.

— Sada nije vreme da se puca, amigo — reče on mirno. — Nama će biti ionako jako teško da tebe nekako sklonimo iz ovog grada, jer ruku na srce ti nemaš snage ni da stojiš na nogama.

Njumen se namršti i pogleda Šejna popreko.

Šerif nije ni okom trepnuo kad mu je Njumen zapretio da će ga poslati na onaj svet. Mada, ti momci znaju da đavolski tačno urade onako kako su rekli. S njima svakako nema šale!

Zapadnjak je posmatrao Mek Kenija. Stari šerif mu se dopao. Čak i više od toga, taj čovek kao da u svojoj glavi ima nešto što bi i Zapadnjaku moglo biti od koristi. Mudar čovek!

— Dođite! — naredi Šejn i mahnu revolverom prema pomoćniku šerifa i doktoru Foksu. — Moraću da vas zaključam iza rešetaka, drugari!

Kada je brava škljocnula iza njih, Mek Keni viknu besno.

— Nećete uspeti, momci! Višićete obojica na užetu, to vam ja svečano obećavam. Vama, visoki čoveče, neće mnogo pomoći to što ste sprečili ovog smrdljivog jazavca da me napuni olovom.

Šejn se osmehnu.

— A, šta će biti s onih pet hiljada dolara nagrade koja je raspisana za glavu Njumena, šerife? — upita on. — To vam je izmaklo ispred nosa, zar ne?

Mek Kenijevo lice se namrštilo.

— Upamti nešto, momče! — reče on pretećim glasom. — Ja ću taj dovac dobiti. Ništa vi ne brinite. A budite sigurni da ću i sve vas srediti!

Tom Njumen je čekao na ulazu i uperio svoj radoznali pogled prema Zapadnjaku.

— Skloni tu prokletu maramu, čoveče! — viknu on. — Želim već jednom da vidim tvoje lice!

Zapadnjak je ispunio njegovu želju. Skinuo je maramu sa svog lica.

Njumen je stegao pesnice.

— Ko si ti? — viknu on. — Čini mi se da te nikad dosad nisam video.

— To ćeš saznati malo kasnije, amigo — odvrati Zapadnjak i isceri se.

— Mislim da je doktor u pravu — promrmlja Njumen. — Ja neću moći da se održim u sedlu tako dugo.

— Ne brini, čoveče. Ja sam već sve pripremio i mislim da ćemo uspeti.

Tom Njumen je gledao Šejna. Kao da mu nije verovao. Ali, zatim je slegao ramenima.

— Do đavola, rana je još sveža! — reče on. — Boli me. Nadam se da neće ponovo početi da krvari. Inače, teško ću uspeti da sednem u sedlo.

Zapadnjak zatvori vrata za sobom.

— Idemo! — reče on kratko.

Posle nekoliko koraka se okrenuo.

Njumen je teško disao.

Napolju nije bilo nikoga. Glavna ulica je bila pusta. Sunce je nemilosrdno slalo svoje užarene zrake.

Međutim, Zapadnjak je ipak bio oprezan. Nije bio baš siguran da će uspeti!

Zapadnjak je prebacio ruku Toma Njumena preko svoga ramena, pa su krenuli prema hotelu Ralfa Česija, koji se nalazio oko dvesta koraka tamo dole niz glavnu ulicu.

Visoki čovek kao da je precenio svoju snagu. Tek sada mu je bilo jasno šta to znači vući jednog čoveka tako dugo. A, pogotovu što je morao biti jako pažljiv, jer se taj snažni momak mogao svakog trenutka srušiti, i to bi moglo da znači kraj njegovih napora. A time bi propalo sve što je dosad uradio.

Njumen je dahtao kao pseto na vrućini. Stao je i nije mogao da podiže svoje noge dalje.

— Sve je uzaludno — promrmlja on. — Gde su konji?

— Eno ih tamo ispred šerifovog ureda — odgovori Šejn. — Pored njih smo davno prošli.

Njumen odmeri Zapadnjaka mračnim pogledom.

— Kakve su tvoje namere? — upita on i namršti se. — Daj mi bar moje topove. Ta kopilad me više nikad neće uhvatiti živog.

— Tu smo — ohrabri ga Zapadnjak.

Uhvatio je Njumena za zdravu ruku i povukao ga u dvorište hotela.

Vlasnik hotela bio je Česi.

Neki gadni pacov pretrča preko dvorišta. Ubrzo se sakrio. Njumenovo lice bilo je oznojeno.

— Treba biti pacov — reče on dahćući. — U tom slučaju neko bi se mogao sakriti da ga Mek Keni ne pronade!

— Nemoj pričati gluposti! — opomenu ga Šejna. — Mi se moramo popeti tamo gore.

Pokazao je rukom Njumen stepenice sa spoljne strane zgrade, koje su bile strme kao neke merdevine.

Njumen pogleda Zapadnjaku u oči. Kao da nije verovao u ono što je čuo.

— A, kog đavola ćemo da se pentramo tamo gore? — upita on i namršti se kao zlo vreme.

— Idemo kod jedne devojke iz saluna. Ona će se potruditi da ne budeš otkriven sve dok se ne oporaviš.

— Neka puta? — isceri se Tom Njumen. — Prostitutka!

Zapadnjak ga odmeri hladnim pogledom.

— A zar ti znaš nekog čoveka u ovom gradu, koji bi rizikovao svoj život da nekom nitkovu pruži utočište? Ja mislim da takvih nema. I, nadajmo se da Dejzi Finč neće reći „ne” kad se ti budeš pojavio.

III

Spoljašnje stepenice završavale su se jednim širokim ulazom, koji je ličio na balkon. Tu su se nalazile četiri veće sobe u kojima su stanovale devojke koje su radile za Ralfa Česija. Kod jedne od njih Zapadnjak je proveo poslednju noć. Boca viskija koštala ga je dvadeset dolara. Devojka se zvala Dejzi Finč, ako je stvarno to bilo njeno pravo ime. Tražiti utočište kod Dejzi ličilo je na pokušaj davljenika da se uhvati za slamku.

Vrata nisu bila zaključana. Zapadnjak oprezno pritisnu kvaku i promoli glavu unutra.

Dejzi je ležala popreko na dvostrukom krevetu. Njene ruke bile su naslonjene na mesingane šipke. Kao da je tako htela da se rashladi. Spavala je.

Tom Njumen zatvori vrata za sobom i isceri se prema Šejnu. Istog trenutka devojka je otvorila oči.

Gledala je dvojicu muškaraca. Bila je gola kao od majke rođena. Međutim, to joj izgleda nije nimalo smetalo. Jer, nije uzela čaršav, koji se nalazio pored nje da se pokrije.

Pokrila je rukom oči.

— Do đavola, Šejne — reče ona tiho. — Sada je sijesta. A dvojica nikako ne mogu odjednom.

Još dok je Dejzi razmišljala napolju su pali pucnji. Dejzi je ustala i oslušnula.

Zapadnjak pogleda Njumena.

— Hajde, kaži nešto lepo, hombre, a zatim joj predloži nešto — reče on.

— Sto mu gromova! — ciknu devojka i skoči iz kreveta.

Uzela je kućnu haljinu i brzo je obukla, a zatim je potražila bocu s viskijem. Bila je prazna. Dejzi se namršti. Tek tada se ponovo okrenula prema dvojici muškaraca.

— Dakle, šta ovo treba da znači, Šejne? — upita ona.

— Moj prijatelj želi da ti ponudi jedan lep posao — odgovori Zapadnjak brzo.

Njumen steže usne.

Dejzi pogleda radoznalo Šejna.

— Posao?

— Pa, hajde, gukni već jednom golube — nasmeja se Zapadnjak. — Zar ne vidiš da je slatka devojčica već postala nestrpljiva. I nemoj misliti da ćeš proći jeftino. Seti se onih pet hiljada dolara koji su raspisani za tvoju glavu.

Glava devojke sa loknicama podiže se uvis. Najpre je pogledala Zapadnjaka, a zatim čoveka koga je on doveo.

— Pet hiljada dolara? — šaputala je.

Pogledala je ponovo Njumena. A zatim joj je sinulo pred očima.

Napolju su praštali pucnji i čula se galama.

— Zar to nije onaj momak koga je šerif Mek Keni doneo u grad skoro polumrtvog? — upita ona Šejna.

— Zove se Tom Njumen, devojčice — odgovori Zapadnjak. — Ja sam ga malopre izvukao iz kaveza. Izgleda da su to već — primetili tamo dole.

— Pobogu, nisi ih valjda sve sredio? — upita Dejzi i uperi ljutit pogled u Zapadnjaka. — I zašto si ga doveo baš kod mene. Zar želiš da me šerif protera iz grada zato što sam sakrila ovog nitkova?

— Šta ti nudiš, Njumene? — upita Šejn. — Ili više voliš da devojka istrči napolje i pozove šerifa?

— Pet hiljada — reče Njumen. — Ali, nemam ih sada kod sebe?

Za jednog čoveka koji je negde sakrio dva miliona to i nije mnogo. Ili taj nitkov nema taj novac? U tom slučaju Sedma brigada je na pogrešnom putu, a Šejn je jako mnogo rizikovao da izvuče tog čoveka iz zatvora.

Dejzi razrogači oči. Njeno lice pokrile su krupne graške znoja.

— Pet hiljada dolara? — šaputala je ona kao da nije verovala u to što je čula.

Zapadnjak se osmehnu.

— Pogrešno je rekao, Dejzi — promrmlja on. — Moj prijatelj je hteo da kaže deset hiljada dolara. Polovinu od toga dobićeš ti, a polovinu ja. Jer, mi oboje stavljamo svoj život na kocku.

Njumen okrete svoje mršavo lice prema Šejnu. Iz njegovih očiju sevnulo je stotinu munja.

— Sada sam tek shvatio, prepredeni lopove — reče on. — Ti si hteo da zaradiš na meni!

— Ja hvatam maglu, devojčice — obrati se Zapadnjak devojci. — Bolje će biti da me šerif ne nađe ovde. Ja sam imao maramu preko lica, ali Mek Keni je lukav lisac i...

Njumen prekide Zapadnjaka jednom gadnom psovkom.

— Dobro, slažem se — procedi on kroz zube. — Ali, ja nemam novca kod sebe.

— Mi ćemo otići po njih i donećemo ih, amigo — odvrati Zapadnjak suvo.

U gradu je sada nastao pravi pakao. Zapadnjak izađe kroz vrata. Na glavnoj ulici bilo je mnogo ljudi. Kao u košnici! Pucjava ih je izmamila iz njihovih kuća.

Jedna grupa konjanika jahala je niz ulicu. Napred je bio šerif Mek Keni.

Zapadnjak se vrati nazad u sobu. Osmehnulo se zadovoljno.

— Šerif misli da smo otišli iz El Paza, hombre — saopšti on. — Lezi tamo na krevet i odmori se. Ukoliko budeš pre mogao da staneš na svoje noge, utoliko ćemo brže Dejzi i ja dobiti svoj novac.

IV

Prošla su tri dana. Zapadnjak se nalazio na ivici ponora. Svakog trenutka mogla je da eksplodira bomba na kojoj je sedeo.

Šerif Mek Keni se poslednje večeri vratio u El Paz. Potera je bila uzaludna. On i njegovi ljudi nisu ušli u trag dvojici bandita. Zvezdonosac je bio ljut kao ris zato što su mu umakli Tom Njumen i nitkov koji ga je oslobodio.

Grupa jahača se nije uputila prema šerifovom uredu već su zaustavili konje ispred Česijevog saluna da isperu grlo posle napornog jahanja.

Zapadnjak je sedeo za jednim stolom u zadnjem delu dućana. Iscerio se kad je ugledao umorne ljude i Mek Kenija kako namrštenih lica ulaze u salun. Ali, njemu nije bilo baš prijatno kad je pomislio na Toma Njumena koji tamo gore leži u sobi devojke i bori se sa groznicom. Nada da će s tim čovekom brzo pobeći iz grada raspala se kao sapunica na vetru. Jer, rana se zagnojila i on se teško oporavlja.

Dejzi je stajala pored šanka i smeškala se kiselo. Bar tako se učinilo Zapadnjaku. Imao je osećaj da se Dejzi pokajala što je poverovala njegovoj priči i što se upustila u jednu ovako opasnu avanturu. Ako je nešto moglo zadržati da ne ode kod šerifa i ispriča mu sve, onda su to bili dolari koje je očekivala da će dobiti od Njumena. Pet hiljada, lepa suma! Izgleda da je devojka još uvek verovala da će taj novac i dobiti. To je bila sreća. Jer, Zapadnjak uopšte nije bio siguran u to.

Uostalom, on o tom nitkovu, koga je izvukao iz kaveza po preporuci Sedme brigade, nije znao baš ništa. Međutim, naređenje šefova iz Vašingtona, koje je dobio na šifrovanom telegramu u El Pazu bilo je jasno. Tamo su pomenuti i dolari, dva miliona državnog novca. I, ako je Zapadnjak dobro razumeo, Tom Njumen zna gde se nalazi taj novac. Nešto neverovatno, ali Zapadnjak nije razbijao glavu time da li je to istina ili nije. Već odavno je navikao na čudne priče.

Ralf Česi izađe iz svoje kancelarije. Bio je to vitak i lep čovek, koje je mogao imati oko četrdeset godina. Imao je uske brkove i ličio je na nekog kicoša, ali, u stvari, to je bio vuk u jagnjećoj koži. Šejn je to već odavno uočio i bio je oprezan.

— Niste imali uspeha? — osmehnu se Česi i pride šerifu.

Mahnulo je šankisti i naredio.

— Svima po jedno piće na račun kuće, Mek! Izgleda da im je jako potrebno.

Šerif sede u jednu stolicu i ispruži noge sa prašnjavim čizmama.

— Ili su ta dvojica nitkova već davno prešli preko granice onamo u Meksiko — mumlao je Mek Keni. — Hm...

Ralf Česi se trže.

— Ili? — hteo je da sazna šta šerif misli.

— Ili se oni nalaze još uvek u gradu — huknu šerif ljutito.

— Znači, vi mislite da su se možda ti nitkovi sakrili negde ovde u gradu? — upita Česi zbunjeno.

Šerif uperi svoj pogled u njega.

— Imate li vi neko drugo objašnjenje za to što su ti nitkovi tako iznenada nestali kao da ih je zemlja progutala? — upita on ljutito. — Potera je krenula ubrzo posle njihovog bekstva. A Njumen je bio u takvom stanju da je mogao da ostane u sedlu najviše pola sata. A i pored toga njih dvojica su nestali bez traga i glasa.

— To je neki tvrd zalogaj, šerife — reče vlasnik hotela i isceri se.

— Ja se pitam gde bi ti nitkovi mogli da se sakriju! — ljutio se šerif. — Ali, ja ću to ubrzo saznati, Česi. Tako mi boga, saznaću i to brzo. Sutra ujutru rano počeću da pretražujem grad. Zaviriću u svaku mišju rupu i...

Keni je odjednom prestao da govori. Kao omađijan gledao je u Zapadnjaka.

— Ko je onaj visoki momak? — upita on tiho vlasnika hotela, Česija.

— Tvrdi da se zove Šejn — odgovori Česi. Osmehnuo se. Njegov pogled šerif nije mogao da vidi, jer se vlasnik hotela sada okrenuo prema Zapadnjaku.

— Razumem vas, šerife što sumnjate u svakog stranca koga ne poznajete. Ali, taj momak je izgleda bezopasan. Učestvovao je kao kauboj u teranju stoke i ima nabijen novčanik. Veći deo vremena provodi gore kod Dejzi i silazi samo da jede i kad nešto koće da popije.

— Možda bi trebalo da se malo zaviri u sobu lepe Dejzi — mrmljao je Mek Keni.

— Loš potez, šerife — reče Česi i sleže ramenima. — Meni je već prešlo u naviku da zavirujem u sobu svake devojke. Kad su Dejzi i taj visoki stranac izišli da prošetaju ja sam zavirio u sobu te devojke. Ništa Mek Keni. Ali, naravno možete vi lično da se...

Za trenutak je prestao da govori, a zatim nastavio.

— Uostalom, šta je taj Njumen? Kakvi su njegovi grehovi? Kažu da je i ubijao...

Šerif huknu ljutito.

— Jedno ubistvo ima na svojoj savesti, i to je dokazano, Česi. Ali, to je bilo još pre nekoliko meseci. Ali, Njumen je opljačkao banku u Las Kruzesu. Međutim, nije uspeo da odnese novac, ali je zato vlasnika banke napunio olovom do guše i pobegao. Bankar je umro nekoliko časova kasnije. Mi smo tog bandita uhvatili kada je sa svojim drugarom napao poštansku kočiju između Las Kruzesu i El Paza. Onaj drugi je bio upucan, a Njumen je dobio olovo u grudi. Doktor Foks je uspeo da izvadi kuglu.

— Izgleda da taj momak nije ostavio na stranu neku gomilu dolara, zar ne? — upita Česi kao uzgred.

— Ja ne bih tako nešto mogao da tvrdim — reče šerif mrzovoljno. — Taj Njumen je prošao sito i rešeto. Dok sam ga ispitivao dobio sam utisak da je negde zakopao čitavo bogatstvo. Naravno da on to neće da prizna i izbegava da o tome priča.

Celo vreme dok se razgovarali, Česi i šerif su stalno pogledali prema Zapadnjaku.

A zatim je Šejn čuo glas jednog od Mek Kenijevih ljudi.

— Šerif misli da su se ta dvojica nitkova sakrili negde u El Pazu. Sutra ćemo prevrnuti grad naopačke. Ako ih ja budem uhvatio, platiće mi skupo ovo proketo jahanje.

Zapadnjak je bio siguran da će šerif svakog trenutka poći obrve i đavolski opasno uperiti revolver u njega. A, možda će samo prići njegovom stolu. Jer, Šejn je ovde bio stranac, i verovatno je sumnjiv čovek.

Kako je to bilo dobro što je na sebi imao onaj ogrtač kada je ušao u šerifov ured. Jer, taj lukavi lisac Mek Keni sigurno bi ga poznao po odelu.

Kada je šerif sa svojim ljudima posle izvesnog vremena napustio salon, Šejn je odahnuo. Ali, to nije kraj! Verovatno će šerifova njuškala ipak zaviriti u sobu lepe Dejzi idućeg dana.

Izgleda da je kucnuo poslednji čas kada treba dati petama vetar, pomisli Zapadnjak. Jer, sada se on i Njumen nalaze u jednoj proketo opasnoj zamci i ako on ne preduzme nešto, više neće biti spasa. Put u pakao im je osiguran. Ovde u El Pazu biće ispisana njihova imena na drvenim krstovima.

— Tamo preko u mojoj kancelariji imam jedan originalni „kentaki” viski, amigo! Da li ste raspoloženi da ga probamo?

Zapadnjak podiže glavu.

Ralf Česi je stajao pored njega i cerio se.

Šejn je osetio kako ga nešto golica po vratu. Bio je to siguran znak da mu pretila neka opasnost. Dosad se u tome nikada nije prevario.

Šejn se osmehnu.

— Hvala vam, ser — reče on i podiže obrve. — Ali, ovog trenutka nije mi stalo do toga. Već sam dosta popio.

— Ali, prihvatite ipak, mister. Ili, možda, mislite da je bolje da porazgovaramo tamo gore u sobi lepe Dejzi, amigo?

To je već bila otvorena pretnja. Tiho, ali oštro.

Zapadnjaku je odmah bilo jasno. Taj čovek zna sve. Ili je samo naslutio nešto i tu nema odstupanja.

Zapadnjak je ustao. Krenuo je prema kancelariji vlasnika hotela.

— Sedite prijatelju i uzmite cigaretu — reče Česi i gurnu kutiju sa cigaretama prema visokom čoveku.

Boca s tim đavolski privlačnim „kentaki” viskijem nalazila se između njih, ali Česi izgleda nije imao nameru da napuni čaše koje su se nalazile pred njima.

— Koliko dugo mislite da možete sakrivati tog momka tamo gore u sobi mlade Dejzi, amigo? — upita Česi. — Šerif Mek Keni nije tako naivan!

— Nemam pojma o čemu vi to govorite, mister! — odvrati Šejn grubo i namršti se.

— Da li se isplati da i ja uskočim u vagon? — upita Česi. Njegove oči su se suzile. Uzane, živahne i radoznale. — Ako je „da” onda uskačem. Ako je „ne” onda ću vas odati Mek Keniju. Onaj ko je vlasnik jednog saluna mora da sarađuje sa šerifom. Tu nema drugog izbora. Razumete li se? To se i isplati!

Česijeve reči su zvučale i kao pretnja i kao neka vrsta podsmeha.

Zapadnjak je razmišljao šta da radi. Naučio bi on tog čoveka pameti, ali ruke su mu bile vezane! Sve dok taj Njumen ne bude u stanju da se drži na konju!

Šejn je prinudio samog sebe da se osmehne. Pokazao je prstom bocu s viskijem.

— Naspite već jednom tu tečnost, ortače! — huknu on.

Česi se isceri. Bez ijedne reči napunio je on čaše.

Viski je stvarno bio odličan, ali ne toliko skup da bi se s njim moglo otkriti gde se nalaze dva miliona dolara, naravno ako još uvek postoje.

— Hteo bih da vidim tog momka — reče vlasnik hotela i ustade naglo.

Krenuli su uz stepenice na sprat.

Na kraju hodnika nalazila su se jedna vrata koja su vodila napolje odakle se ulazilo u sobe devojaka.

Zapadnjak kucnu lagano na vrata gde je stanovala Dejzi. Jer, Njumen je zaključao vrata kad su devojka i Šejn izišli.

— Šta to sada treba da znači? — upita Česi kad se unutra u sobi nije čulo ništa.

Šejn kucnu još jednom. Sada malo jače. Ništa! Kao da u sobi nije bilo nikog.

Šejn gurnu svom snagom u vrata koja se otvoriše s treskom.

— Majku mu! — opsova Šejn ljutito.

Pomoćni krevet na kome je Njumen ležao bio je sada prazan. Čaršav je bio izgužvan, a pokrivač se nalazio na podu.

Zapadnjak primeti papir na stolu. Uzeo ga je i počeo da čita glasno:

„Hvala na hrani i piću. Nega je bila izvanredna. Međutim, ja ne želim da me namagarčite. Plaćam u gotovom i novac se nalazi na stolu. To što ste tražili je ipak jako mnogo. T. N.”

— Ostavio je jedan dolar — frknu Česi i namršti se. Gurnuo je Šejnu novčanicu ispod nosa. — Taj momak stvarno ima smisla za šalu, to se mora priznati, hombre. Jer, ja sam mislio da je on toliko iscrpljen da neće moći ni da uzjaše konja.

— Nadmudrio nas je! — viknu Zapadnjak ljutito. — I tu devojkicu Dejzi i mene. Nisam se nadao da će tako biti.

U zoru su Šejn i Česi uzjahali konje. Zapadnjak je morao da pozajmi jednog mrkova, jer je njegovog konja uzeo Njumen. A to ga je koštalo samo jedan dolar!

Zapadnjak ponovo opsova.

— Mislim da je krenuo tamo u Meksiko — reče Česi i pogleda Zapadnjaka.

— Nisam siguran da je baš tako — odvrati visoki čovek. — U svakom slučaju, možemo čak i kocku bacati da odredimo kuda je taj nitkov poterao konja.

— Nemoj biti tako neraspoložen, ortače! — reče Česi. Njemu je sve to izgleda bilo zabavno. — Ja mislim da će ovakva jedna mala promena da mi prija. Jer, kao ugostitelj sam živeo dosta dobro. Međutim, postalo mi je već dosadno. A nadam se da ćemo okusiti i neki masniji zalogaj kad uhvatimo tog momka, amigo, zar ne?

Zapadnjak bi bio srećan da mu je na pamet pao neki tačan odgovor na ovo pitanje. Nije znao skoro ništa. Osećao se kao neki lovački pas, kome su stavili njušku na trag i komandovali: „Traži!”

Šejn se pitao, koga? Naravno, Toma Njumena! A ako ga nađe, šta dalje?

Prešli su preko Rio Grande na jednom gazu malo po strani od pravog prelaza preko granice gde se nalazila graničarska stanica.

Izgledalo je kao da traže iglu u plastu sena. Ali, Česi je ceo dan bio dobro raspoložen i Zapadnjaku je to bilo čudno.

Pomislio je da Česi sve to shvata neozbiljno i samo želi da se malo rasonodi. Možda taj čovek i nije verovao u to da će kod Njumena naći novac.

Tek uveče kad je sunce već skoro bilo zašlo iza brda na zapadu i kad su potražili mesto gde će prenoćiti, Česi je postao mrzovoljan.

— Mislim da smo krenuli u pogrešnom pravcu, ortače — reče on. — Ja ću sutra poterati svoga konja natrag u El Pazo. Možda ću uz put naći neke lepe devojke koje žele da zarade dolare. U tom slučaju meni će se isplatiti ovo putovanje u Meksiko.

Zapadnjak je već skoro više od jednog sata otkrio tragove. Oni su mogli da se vide tek posle pažljivog posmatranja.

Šejn i Česi su već dugo išli za njima, ali to Česi uopšte nije primetio.

Trag je vodio prema jugoistoku gde se nalazila Gvadalupe.

Na jednom pogodnom mestu Šejn je sjahao iz sedla svog konja pod izgovorom da nešto mora da uradi. Zagledao je dobro otiske potkovica u pesku. Česi je nastavio da jaše dalje. On nije ništa primetio.

Visoki čovek je odmah primetio neobičnu brazdu, koju je ostavila potkovica zadnje leve noge konja, koji je tu prošao. Po tome bi Šejn raspoznao trag svoga mrkova, pa da je tu prošla i hiljadu konja. Sreća što je Njumen uzeo baš njegovog konja. Sada je Zapadnjak bio siguran da je krenuo pravim putem.

„Jašite zajedno s Njumenom u Gvadalupu“, stajalo je u telegramu koji je dobio od Sedme brigade. Zapadnjak je mislio da je to neka neslana šala. Ali, eto obistinilo se. On sada jaše za Gvadalupu, doduše ne sa Njumenom nego iza njega. Samo kad bi znao zašto se taj đavolski Njumen uputio u Gvadalupu!

— Već se smrkava — oglasi se Česi. — Mislim da je vreme da potražimo neko dobro mesto gde ćemo prenoćiti.

Šejn je odabrao jedno peskovito udubljenje, koje je sa svih strana bilo okruženo stenama.

— Ovde! — reče on i sjaha iz sedla.

— Ali tu nigde unaokolo nema vode — protestovao je Česi. On izgleda nije imao volje da baš tu logoruju, ali zatim se složio. Sjahao je.

Zapadnjakovo oštro oko je odmah primetilo opasnu otrovnicu. Zmija je munjevito zabila svoju glavu u Česijevu čizmu.

Šejn je pucao tri puta jedno za drugim.

Otrovnica se opružila na zemlju.

— Fantastično, čestitam! — začuo se glas iza Zapadnjakovih leđa.

Visoki čovek spusti revolver i okrete se na drugu stranu.

Kakvo iznenađenje. Tom Njumen stajao je na jednoj steni tamo gore blizu dvojice jahača i u svojoj ruci držao revolver spreman za paljbu. Osmehnuo se pakosno.

VI

Česiju kao da su se oduzele noge. Stajao je kao skamenjen i gledao tupo čoveka na steni. Najpre ta đavolska otrovnica, a sada još i taj nitkov!

— Zar nećeš baš ništa da preduzmeš, Šejne! — viknu Česi pošto se malo pribrao.

— Učinio bih to vrlo rado — odvrati Zapadnjak mirno. — Ali, kad bih samo znao šta da uradim.

— Šteta što nisi poveo i malu — isceri se Njumen. — Dejzi je bila baš moj broj. Na žalost, morao sam celo vreme da izigravam čoveka na umoru. I naravno, kao takav nisam mogao da se uvučem u krevet te slatke devojke. A, ne bi bilo ni lepo.

Njumen se nasmejao. Međutim, brzo se uozbiljio.

— Ko je taj čovek pored tebe, Šejne? — upita on.

— Ralf Česi — odvrati Zapadnjak. — On je vlasnik hotela u kome si ti našao utočište kad si bio u nevolji, Njumene!

— Lepo od njega — podsmevao se Njumen. — Neka mu bog plati za to dobro delo!

— Međutim, on misli da si mu ti još nešto dužan za tu uslugu — promrmlja Zapadnjak.

— Zašto? — upita Njumen i isceri se. — Zar nije bilo dovoljno što sam ostavio onaj dolar na stolu?

— Ti si jedan običan vašljivko, hombre — doviknu Šejn. — Uostalom, zašto si morao da uzmeš baš moga konja? On te je i odao. Na potkovici njegove zadnje noge nalazi se jedna brazda, koju ja jako dobro poznajem. Odmah sam znao da je to trag, koji je ostavio baš on.

— Međutim, to ti ništa nije pomoglo, zar ne? — isceri se Njumen. — Ili sam se ja možda prevario?

Zapadnjak je za sve vreme razmišljao kako da nađe neki izlaz iz ove situacije. Međutim, šanse da nešto preduzme skoro da nije ni bilo. U blizini nije bilo nekog zaklona gde bi mogao da se baci i zaštititi svoje telo. A da ga je i bilo, morao bi da rizikuje da ga izrešetaju kuršumi iz Njumenovog revolvera. Ako se odluči da potegne svoj „kolt” isto tako ne bi uspeo da uradi ništa. Jer, za to vreme Njumen bi ga napunio olovom do guše.

— Kako si saznao da sam krenuo u Gvadalupe? — upita Njumen grubim glasom.

— Sasvim slučajno — promrmlja Zapadnjak.

— Lažeš, Šejne! — ciknu Njumen. — Ja već nekoliko dana razmišljam o tome šta te je navelo da me izvučeš iz Mek Kenijeveg kaveza. Nećeš valjda reći da je i to bilo slučajno!

— Mislio sam da se na tebi može zaraditi koja para — reče Zapadnjak.

— Sto hiljada dolara, na primer? — procedi Njumen i odmeri Šejna hladnim pogledom.

Kroz Zapadnjakovu glavu prođe misao: Napravio sam veliku grešku! Ona može biti kobna. Možda je ulog čak i život u toj opasnoj igri. Kad je već saznao iz telegrama da Njumen ima tih dva miliona, zašto nije od njega tražio bar sto hiljada, ili pak dvostruko više. Međutim, sada je sve već kasno.

— Šta ti u stvari znaš, Šejne? — upita Njumen. Bio je ljut. — Hajde, otvori već jednom usta!

— Znam za dva miliona dolara — odvrati Zapadnjak i isceri se. — Kako ti se to dopada, amigo?

— Prokleta budalo! — viknu Njumen. — Nemam ja taj novac. I, kako si uopšte mogao da pomisliš na mene? A, otkud znaš za taj novac koji onda nije stigao u ruke Benita Huareza?

— Siđi dole i vrati taj top u futrolu — doviknu Šejn. — U tom slučaju ću ti možda kazati odakle to znam.

Tom Njumen se nasmeja. Gledao je Zapadnjaka. Šta li se samo kuva u njemu? Izgledalo je da razmišlja o tome da li da povuče obarač ili ne!

— Šejne! — ciknu Česi. — Pa taj čovek je lud. Ustreliće nas obojicu kao prerijske zečeve.

Međutim tog trenutka Njumen se sagnuo. Glava kao da mu je postala teška. Ubrzo je počeo da se ljulja. Nagnuo se napred i pao sa stene.

Njegov kolt prasnu. Kugla se zabi u pesak.

— Bilo je potrebno da budemo strpljivi, amigo — isceri se Zapadnjak prema Česiju. — Zar ti nisi primetio crvenu mrlju na njegovoj košulji koja je iz trenutka u trenutak postajala sve veća? Njumenova rana je ponovo prokrvarila.

Visoki čovek priđe osnesvešćenom Njumenu i okrete ga na leđa.

VII

Kada je Njumen otvorio oči bio je već pao mrak. Vatra je veselo pucketala na peskovitoj zaravni između stena.

Njumen je ugledao Šejna kako se naginje iznad kotlića iz koga se pušila kafa.

Drugi čovek je čučao pored njega i pušio.

Negde u daljini čulo se hukanje sove.

Njumen je morao da napregne sve svoje snage kako bi se setio šta se dogodilo. Ta prokleta rana! Mora da je izgubio mnogo krvi i zato se onesvestio!

Opipao je rukom pojas za revolvere. Futrole su bile prazne. Opet taj prokleti kućkin sin, Šejn! Znači, nije hteo ništa da rizikuje!

— Izgleda da se naš prijatelj probudio — reče Zapadnjak, kome nije promaklo to da je Njumen pomerio svoju ruku. Ustao je i prišao ranjenom čoveku.

Njumen ga odmeri mračnim pogledom.

— Bio sam suviše komotan, Šejne! — mrmljao je on. — Trebalo je da pucam odmah.

— Svi mi ponekad pravimo greške — reče Zapadnjak. — Topla kafa će ti prijati. Pripazi malo, može da te ispeče.

Njumen je pokušao da ustane. Međutim, nije mu bilo lako. Jahanje iz El Paza dovde iscrpelo je njegovu snagu. A, rana je ponovo počela da krvari. Gledao je Šejna preko lončeta s kafom i iscerio se pakosno.

— Čini mi se da je tebi moj život dragocen kao zrno bisera, Šejne! Da li sam u pravu?

— Možda je tako — odvrati Zapadnjak.

Njumen stavi lonče u stranu. Pokušao je da se osmehne.

— Kladim se u sto pečenih volova da bi ti pustio da me obese na najbliže drvo, ili da istrunem u zatvoru u El Pazu, da nisi imao neku zadnju nameru! Inače, ne verujem da bi me izvukao iz kaveza. Kaži mi već jednom, šta ti znaš?

Zapadnjak se isceri.

— U svakom slučaju ne znam gde se nalazi novac, Njumen.

Njumen se namršti.

— Možda je to tačno — reče on. — A zar ti misliš da ja to znam?

— Nadam se da je tako.

— Prokleti novac! — ciknu Njumen i uhvati se za mesto gde je bila rana. Pogledao je Česija. — Zašto si poveo ovog čoveka?

— Mi smo sada drugari, hombre — osmehnu se Zapadnjak.

— Mislim, ti i ja. Bar tako je trebalo da bude. Međutim, ti si pokušao da me prevariš. Nije ti uspelo. Valjda si to primetio?

Njumen opsova.

— Ralf Česi je sada takode naš drugar — nastavi Šejn. — Bez obzira da li se to tebi dopada ili ne! Šerif Mek Keni je imao nameru da pogleda sobu u kojoj spava Dejzi. Što to nije učinio možeš da zahvališ Česiju. Meni nije bilo preostalo ništa drugo nego da mu kažem istinu o svemu. Međutim, dva miliona je dovoljno i za trojicu.

— A šta onda ako ja tebe obavestim da uopšte ne znam gde se taj novac nalazi? — upita Njumen i uperi svoj pogled u Zapadnjaka.

— U slučaju da budeš tvrdio nešto tako, ja ti ne bi vero-
vao, Njumene. A to je i sreća za tebe. Jer, da je tako ja bih te
sasvim jednostavno sada vratio u El Pazo da ti šerif Mek Keni
stavi uže oko vrata. Eto, tako stoje stvari. Nadam se da si shva-
tio šta sam hteo da ti kažem.

Česi im se približio.

— Kako se oseća? — upita on Šejna.

— Izgleda dobro — osmehnu se Zapadnjak. — Sad baš tre-
nutno razmišlja da li da s nama deli novac ili da se ipak od-
luči za vešala.

— Zar i o tome treba da razmišlja? — upita Česi i isceri
se. — Tu je bar jasno za šta će se odlučiti.

— E, on je jedan jako tvrd orah — priznao je Zapadnjak.
— Nikako ga ne treba potcenjivati.

— Dajte mi malo viskija! — ciknu Njumen. — Hoću nešto
da popijem!

Česi pogleda Šejna.

Zapadnjak klimnu glavom i Česi ubrzo donese bocu s vi-
skijem koju je izvadilo iz jednih bisaga.

— Za šta da nazdravimo, hombre? — upita Zapadnjak. Pri-
makao je bocu ispred Njumenovog lica. Otvorio je.

Njumen pruži ruku da prihvati bocu, ali je Šejn povukao
brzo nazad.

— Najpre da znamo za šta da nazdravimo, amigo! — reče
on.

Njumen se isceri. Izgleda da se pomirio sa sudbinom.

— Daj već jednom tu tečnost! — reče on. — Pijemo zato
što smo postali drugari. Razmislio sam. Dva miliona je stvarno
dovoljno za tri čoveka, a možda i za više njih.

VIII

Sledeći dan su se odmarali. Njumen je doduše navaljivao
da krenu i stalno tvrdio da može u sedlo, ali Zapadnjak se s
tim nije složio.

— Neće proći ni jedan sat, a ti ćeš pasti s konja, amigo —
tvrdio je on. — Tako možemo samo da izgubimo vreme. Tvoja
rana je doduše uhvatila koru, ali svakako treba da pričekamo.
Ja mislim da ćemo već sutra moći da krenemo dalje.

Njumen sleže ramenima. On se izgleda pomirio sa sudbi-
nom. Šta je, tu je. I sam je osećao da je još slab.

Popodne je Česi uzeo pušku i otišao da potraži neku divljač
za večeru.

— Sedlaj konje, Šejne! — frknu Njumen kad se Česi uda-
ljio. — Bolje da skinemo s vrata tog pajaca.

Zapadnjak se namršti. I on sam je osetio da je Česi pred-
stavljao samo jedno opterećenje i da im ničemu ne može kori-
stiti. A, ako nađu zakopano blago on će svakako zahtevati i deo
za sebe. U tom slučaju Šejn će imati protiv sebe dvojicu. Jer, taj
novac pripada Sjedinjenim Državama. Zapadnjak je dobio za
datak da nađe taj novac, koji je na tajanstven način nestao. Sa-
da je Zapadnjak već pomalo i naslućivao šta se dogodilo s tim
silnim dolarima. Pogotovu kad je saznao da je novac bio name-

njen Benitu Huarezu za njegovu borbu protiv stranog zavojevača cara Maksimilijana od Austrije. Međutim, Huarez taj novac nikad nije dobio. Dolari su nestali negde uz put kao da ih je zemlja progutala.

— Nemoj biti lud, amigo — reče Šejn i odmahnu glavom. — Ti ne bi mogao da izdržiš ni milju jahanja.

— Da li je Česi tvoj prijatelj? — upita Njumen pakosno.

— Isto koliko i ti — odvrati Zapadnjak kratko.

Njumen se nasmejao. Znači verovali su jedan drugom do prve povoljne prilike.

— Ti misliš da ću te ja prevariti, Šejne?

— Sigurno da hoćeš, ako ti budem pružio priliku.

Njumen se smejao.

— Zašto već jednom ne otvoriš usta i ne kažeš gde se nalazi taj novac, hombre? — upita Zapadnjak.

— Pa, ti meni nisi rekao kako si saznao da ja... — prestao je da govori i iscerio se. — Ja ću zadržati svoju tajnu za sebe, a ti tvoju isto tako ne moraš odati, Šejne.

— Kako ti želiš, hombre — reče Zapadnjak mirno. — Ali, upamti jednu stvar. Ako me ponovo budeš prevario, ja ću te upucati kao zeca na ledini. Da li je to jasno, ti kopile?

Rano ujutru idućeg dana su krenuli. Bio je to naporan put, ali kad je počelo da se smrkava pred njima se ukazala Gvadalupe. Bilo je to jedno malo, prljavo meksikansko gnezdo.

Šejn podiže obrve. Šta li ih tek ovde čeka?

U gradu su se nalazila dva hotela. Teško bi se moglo kazati koji je bio gori.

Njumen zaustavi konja ispred jednog od njih.

— Zar ćemo ovde da odsednemo? — upita Česi i protrlja svoj nos. — Ovo mi liči na neki zamak u kome žive sve same stenice. Evo, ako neko želi mogu se i opkladiti da je tako!

Dok je Česi pričao o stenicama, Zapadnjak je primetio trojicu momaka koji su izlazili napolje jedan za drugim. Njihova lica bila su razvučena u osmehe. Za pojasom spuštene „koltovi“! Odmah se videlo da su dvojica Amerikanci. Ali, ne od onih koji ulivaju poverenje. To je Zapadnjaku odmah bilo jasno. Treći je bio Meksikanac. Niskog rasta, dežmekast, a njegova glava ličila je na kuglu. Uši su mu bile klopave i jako velike.

Najsmešnije od svega bilo je to da su ti tipovi bili zajedno, kao neki drugi.

Amerikanac, koji je bio višeg rasta imao je brazgotinu na licu. Verovatno od sablje! On se namrštio i uperio svoj pogled u Njumena.

— Prokleta dugo smo te čekali, Tomi! — ciknu on kreštavim glasom. — Jesu li ovo tvoji momci?

Pokazao je rukom prema Šejnu i Česiju.

— Halo, Dasti — odvrati Njumen. — Dobro je što sam uopšte stigao. Bilo je đavolski gadno.

Dasti, visoki čovek sa ožiljkom na licu, uperi prst u Njumenove grudi.

— Izgleda da si progutao koje olovo, amigo? — upita on;

— Vidiš da jesam — odvrati Njumen. — Ali, o tome ćemo razgovarati kasnije. Ova dva momka su me spasla. Verovatno vam je jasno kako!

Eto, takav je bio prijem u Gvadalupi.

IX

Zapadnjak je reagova munjevit.

Dasti je već bio izvadio svoj teški revolver iz futrole, ali je odmah spustio cev prema zemlji kad je ugledao cev Šejnovog „remingtona” koja je davolski opasno bila uperena u njegove grudi.

— Ehej, pa taj tvoj prijatelj je pokroletio brz, Tomi! — huknu Dasti.

Dvojica ostalih udaljiše svoje ruke od svojih revolvera. Stvarno su bili iznenađeni kakvom je neverovatnom brzinom Zapadnjak potega svoj revolver.

— Izgleda da je ova Gvadalupa neko gnezno bandita, zar ne, Šejne? — upita Česi s oporim osmehom na usnama.

Zapadnjak je tek tada ugledao revolver u Česijevoj ruci. Znači i ugostitelj je bio brz skoro kao i on!

— Mislim a nisam bio u pravu što sam vas dosad potceњivao, amigo! — isceri se Šejn prema Ralfu Česiju. — Takav jedan momak je uvek dobrodošao.

— Oduvek sam bio dobar u pokeru, Šejne. I, ko se razume u tu igru on dobro zna da nije dobro ako drugi znaju kakve on karte ima u rukama.

Njumenovo lice je bilo blede kao krpa.

Meksikanac se prvi pribrao.

— Ovo je bila jedna mala šala, džentlmeni — ciknu on. — Ili vi nemate smisla za šalu?

— Kada se radi o đavolski opasnim kuglama, onda je to nešto sasvim drugo — odvrati Šejn.

— Da li da ih upucamo? — upita Česi i isceri se.

— Ja vam to ne bih savetovao — reče onaj niži Amerikanac. — Mi ovde u gradu imamo jako mnogo dobrih prijatelja, hombres!

U međuvremenu se okupila gomila radoznalaca.

Šta sada da se radi. Ako ovi nitkovi imaju prijatelje u gradu, onda je bolje da se krene nekim mirnim putem. Zato je Šejn i vratio svoj „remington” u futrolu.

— Mislim da je dobro što smo se upoznali, momci! — reče on i isceri se.

Bio je to neki jako sumnjiv prekid vatre i zatišje pred buru. Međutim, bolje tako nego da nastane neka divlja pucњava u kojoj se nikad ne zna ko koga gađa i ko će koga pogoditi.

Šejn mahnu rukom Česiju i kliznu iz sedla.

Ubrzo su ušli u hotel. Pogledali su jedan drugog.

— Želimo jednu sobu sa dva kreveta — reče Česi tiho. — Ja mislim da je tako sigurnije, Šejne, zar ne?

Zatim su se popeli uz stepenice na sprat.

Soba je bila nameštena u spartanskom stilu.

Skinuli su košulje i umili se. Pri tome je Zapadnjak primetio da je Česi bio izvanredno građen i da su njegovi mišići jaki kao zategnuta struna. Bilo je to prijatno iznenađenje za Zapadnjaka. Taj čovek izgleda ipak nije neki pajac!

— Soba sa dva kreveta, mislim da je to najsigurnije — reče Česi tiho.

— Videćemo — odvrati Šejn kratko. — Najpre želim da popijem jedan viski ili tekilu. Usta su mi se jako osušila za vreme putovanja po ovoj vrućini.

Česi je počeo da prazni svoje bisage.

— Čini mi se da je bolje da sakrijemo te naše stvari koje nešto vrede — predloži on.

Zapadnjak je odmah primetio da Česi nosi čitavu gomilu novca sa sobom.

Sišli su dole u kantu i seli za jedan sto.

U prostoriji su se nalazili sve sami Meksikanci. Gledali su radoznalo dvojicu Amerikanaca.

— Ne znam šta mi je, ali osećam se tako kao da mi je desna noga potkovana — mrmljao je Zapadnjak.

— Ako si time hteo da kažeš da smo upali u gadan sos, onda se i ja slažem s tobom — reče Česi tihim glasom.

Posle izvesnog vremena u prostoriju su ušli Njumen i njegovi drugari. Iscerili su se prema Šejnu i Česiju i seli za jedan sto daleko od njih.

— Ako zaista postoje tih dva miliona dolara, onda smo sada dalje od njih nego ikad — reče Česi.

Zapadnjak klimnu glavom.

Jedna tamnokosa devojkica donela im je bocu s viskijem.

Dok je Česi punio čaše Zapadnjak je posmatrao devojkicu. Bila je simpatična i lepa. Mogla je imati oko dvadeset godina, nije bila visoka, ali je zato imala sve obline koje đavolski jako privlače poglede muškaraca.

— Kako se zovete, senjorita? — upita Zapadnjak blagim glasom.

Crne oči pogledaše Šejna.

— Huanita, senjore — odgovori ona. Osvrnula se za trenutak, a zatim tiho dodala.

— Čuvajte se, senjore! Ovi kojoti nešto gadno spremaju.

Zatim se udaljila njišući kukovima.

Česi se isceri.

— Izgleda mi da si osvojio njeno srce, Šejne — reče on. — I, ta slatka devojkica je na našoj strani.

U prostoriju su ušla tri zdepasta Meksikanca. Na reverima su imali neke značke koje su ličile na šerifske zvezde. Odmah su se uputili prema stolu za kojim su sedeli Šejn i Česi.

— Pogledaj sada ovo! — šapnu Zapadnjak Česiju. — Izgleda da je đavo već uzeo igru u svoje ruke.

Trojica Meksikanaca su stali. Onaj koji je stajao u sredini uperio je revolver u Šejna i Česija.

— Ustajte! — viknu on oštro. — Vi ste uhapšeni! Ne dozvoljavam da se po gradu muvaju takvi tipovi kao što ste vi!

— Vi ste znači nešto nalik na šerifa u Gvadalupi, zar ne? —

upita Zapadnjak i osmehnu se. — Pa dobro, šerife. A može li se saznati šta smo mi po vašem mišljenju zgrešili?

— Potegli ste revolvere i hteli ste da pucate — odvrati šerif. — Imamo mnogo svedoka. Ja vam savetujem da ne pravite nikakve gluposti! Krenućete s nama.

— A šta će se dogoditi ako mi odbijemo da pođemo? — upita Zapadnjak i odmeri mračnim pogledom snažnog Meksikanca.

— U tom slučaju biću prinuđen da upotrebim ovu gvožđariju koja se nalazi u mojoj ruci, senjore.

Sve bi bilo tako smešno da nije bilo opasno po živote dvojice Amerikanaca.

— Upali smo u klopku — reče Česi. — Da li da nešto preduzmemo, Sejne?

Zapadnjak se osvrnu unaokolo. Njumen i njegovi drugari su držali svoje ruke blizu drški revolvera. Ostali ljudi u kantini gledali su namršteno Sejna i Česija.

Šejn ustade, Česi sleže ramenima, pa ustade i on.

— Uzmite im oružje! — naredi šerif.

Njegovi pomoćnici izvadiše „koltove“ iz Šejnove i Česijeve futrole.

Šerif se pakosno isceri.

— Ah, da, senjores — reče on. — Umalo da zaboravim.

Izvadio je jednu kožnu torbu i tutnuo je pod nos Šejnu i Česiju.

— Ovo smo našli tamo gore u vašoj sobi. Dolari! Najmanje tri ili četiri hiljade. Moraćete da mi objasnite odakle vam toliki novac!

X

Zgrada je spolja ličila na neku adobe-kuću i bila je usamljena na jednom trgu. Meksikanci nisu baš bili nežni dok su gurali Sejna i Česija u ćeliju zatvora.

Nije bilo pregradnog zida između kancelarije i prostora za zatvorenike, tako da su Šejn i Česi iza rešetaka ličili na ptice u kavezu. Meksikanci su se kikotali i pravili viceve na njihov, račun.

Zapadnjak i Česi su u međuvremenu saznali njihova imena.

Glavni gazda ove neobične grupe policajaca zvao se Tonio Besta, a ostala dvojica su bili Taboro i Hakuta.

Oni su pred očima dvojice uhapšenih Amerikanaca izvadili novac iz torbe koja je nađena u njihovoj sobi, podelili ga na četiri jednake gomile i stavili ih na klimavi sto. Po jednu gomilu dolara uzeli su pomoćnici šerifa, a druge dve je Tonio Besta mirno strpao u svoj džep.

— Šta misliš, Sejne, kako će ovo sve da se završi? — upita Česi.

— Mislim da je sada sve jasno — odvrati Zapadnjak. — Sutra ujutru će nas obesiti.

Česi podiže obrve.

— Ali, to svakako neće biti pošteno od strane kabalerosa — reče Česi.

— Pošto su novac podelili između sebe, ne preostaje im ništa drugo! — zaključio Šejn.

— Možda misle da ćemo tražiti novac natrag, mada to nisu naši dolari!

— Neko ih je podmetnuo — viknu Zapadnjak. — Tek sada sam siguran da ti milioni postoje. Jer, odakle toliko novac Njumeni ili nekom drugom koji ga je podmetnuo da bi nas se otarasio. Razumeš li? Neko želi da mi ne učestvujemo u deobi.

— A, kakvi su naši izgledi, kompanjere? — upita Česi zabrinuto.

— Nikakvi. Sto prema jedan da ćemo posetiti na užetu.

— Baš si me ohrabrio, amigo — promrmlja Ralf Česi. — Ali, ja ne bih sedeo tako skrštenih ruku i čekao da nas odvedu do drveta za vešanje. Moramo nešto da preduzmemo. Ne volim trže oko vrata, tako sam golicav!

— Znam da bi ti više voleo da se sada nalaziš u onom hotelu punom stenica! — podsmevao se Zapadnjak.

— Ti si jedan duhovit momak, amigo — reče Česi. — Ali, najsmušnije od svega je to što ja nemam volje da se smejem. Međutim, moja majka, da ti kažem, bila je jako tvrdoglava žena. Njena omiljena izreka je bila: „Pomozi samom sebi, onda će ti i bog pomoći!“ I, đavolski jako je bila u pravu.

Česi se okrenuo leđima prema Meksikancima. U njegovoj ruci stvorio se „deringer“ sa dvostrukom cevi.

— Šta misliš, Šejne, može li ovo da nam pomogne? — upita on visokog čoveka i isceri se.

— Sto mu gromova! — šapnu Zapadnjak. — Ti stara palikućo, pa odakle ti to sada u rukama?

— Znaš da sam ranije bio kockar. Ova stvarčica mi je uvek bila pri ruci. Pa to i ti jako dobro znaš, Šejne i mislim da ne treba da ti objašnjavam.

— Iznenaden sam, Česi — reče Šejn tiho. — Nisam znao da sam na put krenuo sa tako veštím čovekom, koji misli na sve.

— Hajde, zovi tu mešinu od čoveka neka priđe ovamo bliže šipkama! — isceri se Česi. — Ja ću ostati nazad. Mislim da je to bolje.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Hej, šerife! — doviknu on. — Da li bih i ja mogao da otpijem jedan gutljaj!

Pokazao je rukom prema boci tekile koja se nalazila na stolu i iz koje su Meksikanci već bili dobro povukli.

Tonio Besta se trže. Odmahnuo je glavom.

— Ništa tekila, ništa viski, gringo! — viknu on. — To je zabranjeno.

— Onda samo jedan gutljaj — molio je Zapadnjak. — Ovde je jako zagušljivo i...

— Ne može! — odvrati Meksikanac.

— Onda makar malo vode? — upita Šejn.

— To može — odvrati Besta. — Međutim, voda je kod nas ovde u Gvadalupi jako skupa!

— Prokleti đavo! — ciknu Česi. — Trebalo bi da mu se probušiti taj veliki stomak! Možda bi onda postao pametniji.

— Čuvaj ta dva metka, amigo — šapnu mu Šejn. — Biće nam jako potrebni.

— Znači, vi tražite da platim vodu, senjore Besta? — upita Zapadnjak glasno.

— Pa već sam rekao da je voda ovde đavolski jako skupa, gringo — ciknu Meksikanac kreštavim glasom.

— Ali, ja imam novac i mogu da platim — reče Zapadnjak. Uspeo je da se savlada i da ne prasne. — Samo vi kažite cenu, senjore!

— Pet dolara, gringo!

Trojica Meksikanaca su se prosto gušili od smeha. Taj novac će ionako već sutra biti njihov. Jer, nameravali su da dvojicu Amerikanaca obese čim zora zarudi.

— Dobro, amigo! — promrmlja Zapadnjak. — Žedan sam i nemam drugog izbora.

On je izvadio nekoliko novčanica iz džepa. Sreća što Meksikanci nisu pretresli Šejna i Česija. Verovatno su računali na to da će sutra biti njihovo sve što se nalazi kod dvojice Amerikanaca.

Tonio Besta razvuče lice u širok osmeh i priđe stolu na kome se nalazio bokal sa vodom. Uzeo je jednu čašu i nasuo je do polovine.

— Da li je dosta ovoliko? — upita on i namršti se. — Jer, ukoliko želiš da je napunim, koštaće te deset dolara, gringo!

— Dovoljno je i toliko — reče Šejn i pruži ruku sa novčanicama kroz šipke ćelije.

Besta se iscerio. Prišao je polako šipkama sa čašom u ruci.

Međutim, tada se dogodilo nešto što ni u snu nije mogao da sanja! Česi se odjednom okrenuo prema njemu i đavolski opasno uperio cev „deringera” u trbuh Meksikanca.

Tonio Besta kriкну uplašeno. Ispustio je čašu koja je pala na pod i razbila se.

— Naredi tim tvojim drugarima da nam okrenu leđa i da naslone ruke na zid! — viknu Česi. — U protivnom, povlačim obarač i ti ćeš već sledećeg trenutka krenuti na put bez povratka, amigo. Milosti nema. Osim toga, otključavaj vrata, i to brzo!

Tonio Besta se nije usudio ni prstom da mrdne.

Šejn munjevito pruži ruku i zgrabi njegov revolver. Sada je cev Bastinog revolvera đavolski opasno bila uperena prema mestu gde su se nalazili Taboro i Jakuta.

— Okrenite leđa i naslonite ruke na zid! — viknu Zapadnjak. — Ili, možda želite da budete sada odmah upucani kao zečevi?

Dvojica pomoćnika šerifa su odmah poslušali. Njihov gazda je otvorio vrata ćelije.

— Sada sve izgleda drukčije, amigo! — frknu Česi dok je izlazio iz ćelije. Njegov revolver se munjevito spusti na glavu šerifa i Meksikanac posrnu. Ubrzo se srušio na pod.

Zapadnjak priđe dvojici pomoćnika šerifa. Razoručao ih je.

— Novac na suncu! — viknu Česi.

On je stvarno mislio na sve. Šejn se isceri. On je sada pretražio džepove trojice Meksikanaca.

Tonio Besta je u međuvremenu uspeo da se podigne na noge. Međutim, još uvek se klatio kao slamka na vetru.

— Ko je zakuvao ovu paprenu čorbu? — upita Zapadnjak ljutito.

— Senjor Dasti — promrmlja Besta.

— U redu — odvrati Zapadnjak. — A ko je tebe postavio za šerifa, medvede?

Šejn je tek tako postavio ovo pitanje. Znao je da verovatno neće biti odgovora.

— Senjor Dasti...

Šejn i Cesi su zaključali trojicu nitkova u zatvorsku ćeliju.

Išli su napolje. Bilo je mračno.

Kad su stigli do trga bacili su ključeve.

— Šta sada, amigo? — upita Cesi.

Zapadnjak se isceri.

— Šta drugo, prijatelju — odvrati Zapadnjak isceri se. — Potražićemo senjor Dastija!

XI

Iz kantine je dopiralo svetlo. Šejn mahnu rukom Česiju da priček. Prikrao se tiho prozoru odakle su dopirali glasovi.

Međutim, uskoro se i Česi našao iza njegovih leđa.

Nekoliko Meksikanaca je dremalo za stolovima. Samo tamo gde je sedeo Dasti sa drugim Amerikancem i Meksikancem bilo je bučno. Njumen nije bio tu.

— Drugari! — viknu Dasti. — Popićemo još jednu bocu za ono što smo sredili!

Pucnuo je prstima.

Huanita se bila naslonila na šank. Namrštila se i prišla stolu odakle je Dasti pozvao.

Dasti je hteo da je udari po njenoj okrugloj zadnjici. Međutim, ona se izmakla i njegova šaka udarila je o ivicu stola.

— Sto mu gromova! — huknu on i javknu od bola. — Pokazaću ja tebi, ti mala beštijo. Izgleda da ti nije bilo dovoljno prošle noći. E, dobićeš još!

Dasti se smejao gromoglasno. Ostala dvojica za stolom su mu se pridružila. Kikotali su se pakosno.

— Bocu viskija! — poruči visoki Amerikanac sa ožiljkom na licu. — Prvo dođe viski, devojčice, a za ostalo ima vremena. Nećeš mi umaći. Zgrabiću te kao kobac prepelicu, slatka mala Meksikanko!

Opet su se svi grohotom nasmejali.

Nitkovi su dobacivali pakosne primedbe. Međutim, glavnu reč je vodio njihov gazda Dasti.

Huanita ih je pogledala prezrivo.

— Ako opet dođeš, gringo — prosikta ona ljutito — čekaće te nož! Budi pametan, čoveče!

Prišla je šanku gde joj je gazda dodao jednu posebnu bocu viskija. Znači, Dasti i njegovi drugari su bili gosti kojima se poklanjala posebna pažnja.

— Dobro bi bilo da vidiš šta je s Tomijem, Kondore — promrmlja Dasti. — Kad je legao nije mu bilo baš dobro.

Kondor, to je bio drugi Amerikanac. On je napravio grilmasu i frknuo.

— Ja nisam njegova dadilja!

— Hajde, gubi se! — naredi Dasti. — Mi svakako nećemo popiti tvoj deo.

— Ništa se nije moglo dogoditi Njumen — mrmljao je Meksikanac.

Dasti lupi pesnicom o sto.

— Čuj ti, Adolfo! — viknu on ljutito. — Njumen pripada staroj družini i on jaše s nama. Tako će biti i dalje, bez obzira da li se to nekom dopada ili ne. Sačekaćemo da se oporavi, pa makar se to odužilo čitavu nedelju.

Zapadnjak mahnu rukom Česiju. Ušli su u kantu.

Za trenutak je nastao tajac. Moglo je sigurno da se čuje kako muva zuji.

Dasti nije primetio šta se dogodilo. Adolfo, Meksikanac, ga je gurnuo i pokazao mu rukom da se neko pojavio na vratima.

Dasti se brzo okrenuo prema ulaznim vratima. Namršti se.

— Dobro veče, amigos! — reče Zapadnjak dok se približavao stolu gde je sedeo Dasti.

Česi je koračao pored njega. Obojica su svoje desne ruke držali blizu revolvera.

Dasti i njegovi drugovi za stolom se nisu ni mrdnuli. Izgleda da su ti nitkovi bili hrabri samo na jeziku.

Zapadnjak mirno uze bocu koja se nalazila ispred njih.

— Oko! — ciknu on. — Pa to je „kentaki” viski! Kako je moguće da se jedno tako lepo piće nađe u ovako zapuštenom gnezdu? Verovatno je nabavljeno samo zbog tebe, hombre! — reče Šejn i pogleda Dastija.

Amerikanac se isceri. On je pre nekoliko časova dobro video kako Šejn i Česi davolski brzo potežu revolvare iz futrola, a setio se i onoga što mu je Njumen ispričao o Zapadnjaku. Nešto ga je opomenulo negde u dubini duše da se čuva. Šejn! To znači opasnost i ne treba se kockati!

— Dve čaše, Huanita! — osmehnu se Zapadnjak prema devojci. — I, postaraj se da ih ti lično doneseš, devojko.

— Pacovi napuštaju brod koji tone, amigo — reče Česi Zapadnjaku i pokaza rukom prema vratima. Meksikanci su se iskradali iz sale i nestajali iz kantine.

— Ako tražite Njumena, onda ga možete naći gore u njegovoj sobi — reče Dasti promuklim glasom.

Zapadnjak se namršti.

— Odakle vam novac kojim ste platili tog šašavog šerifa? — upita Zapadnjak dok je Česi sipao viski u čaše koje je donela Huanita.

— Amigo, ovo moraš probati — reče Česi zadovoljno. — Stavio je čašu ispred Zapadnjaka.

Šejn srknu iz čaše. Nema sumnje, to je bio pravi „kentaki”. Naravno, on je tajno prenet preko granice. Ali, to nije nimalo smetalo da bude stvarno izvanredan.

Zapadnjak je sklonio čašu u stranu. Time je pružio šansu Dastiju da nešto preduzme. Međutim, Dasti nije hteo ništa da rizikuje. Stalno je gledao dršku Šejnovog revolvera.

— Hajde, istinu na sunce, ti prokleta kopile! — huknu Zapadnjak. — Vi ste se dosta istrošili da bi nas Meksikanci uklopili s puta...

Na vratima zvecnuše kanapi sa perlama. Šejn se okrete.

Kondor je stajao raširenih nogu i zbunjeno gledao u sto kao da nije verovao svojim očima.

— Haj, kako je naš prijatelj Njumen! — doviknu Zapadnjak. — Da li je još uvek u životu?

— Pa... on... on spava — promuca Kondor.

Za trenutak je zavladala tišina. Svi su očekivali da se već sledećeg trenutka dogodi nešto đavolski nezgodno.

I, dogodilo se. Česi je odjednom zamahnuo pesnicom i udario Dastija posred lica.

— Još uvek čekamo odgovor! — frknu on ljutito. *

— Pa... ja... ne znam o čemu vi to govorite — mucao je Dasti.

Usledio je još jedan udarac koji je skoro izbacio Dastija iz stolice.

— Nastaviću ovako sve dok se ne setiš! — huknu Česi.

— Dođi i sedi! — predloži Šejn Kondoru.

Čovek je slegao ramenima. Zatim je poslušao.

Ne, to nisu bili neki hrabri momci. Bili su u prilici da potegnu oružje, ali to niko od njih nije učinio.

Dasti ljutito pogleda Česija.

— To je Njumenov novac, mister — reče on posle izvesnog oklevanja. — On je to sve i smislio i ja s tim nemam nikakve veze!

— Njumenovi džepovi su bili prazni — viknu Zapadnjak. — On nije imao ni prebijene pare kada ga je šerif uhapsio u Teksasu.

Dasti odmahnu glavom.

— Mi smo čuvali Njumenov novac — odvrati on brzo. — Dali smo ga Njumentu čim je stigao ovde.

Da li taj čovek laže, Zapadnjak nije mogao da oceni. Pogledao je Česija.

— Šta da radimo s ovim kojotima, Česi? — upita on.

— Zatvorićemo ih u onu istu ćeliju s tim šašavim Meksikancima! — reče Česi.

— Slažem se. Krećemo! — naredi Zapadnjak. — Uzmi njihove topove, Česi. Napolju je mrak i može im svašta pasti na pamet.

U Šejnovoju ruci već se nalazio „remington”.

Česi je razoružao Dastija i njegove drugare. Revolvere je dobacio krčmaru.

— Ovim ti plaćamo piće, gazda! — dobaci on veselo.

Izišli su napolje. Ispred kantine je gorela jedna lampa. Kada su izašli na svetlo, prasnuo je pucanj. Negde odozgo sa sprata i đavolski opasno!

XII

Česi kriknu.

Zapadnjak nije imao vremena da mu pomogne. Jer, je morao istog trenutka da se baci na zemlju. I, pucao je!

Vatra iz cevi njegovog revolvera sevnu kroz noćnu tminu. Šejn je tesko mogao da raspozna priliku koja se nalazila na balkonu, ali učinilo mu se da je taj čovek tamo gore baš Njumen.

Međutim, prilika je brzo nestala.

Zapadnjak nije bio siguran da li je pogodio tog nitkova gore na balkonu. Možda je taj čovek legao da bi se zaklonio.

— Ej, Česi! — doviknu Šejn. — Da li si, možda, pogođen, momče? Kako ti je?

Česi se bio sklonio sa svetlosti u mrak da ne bi ostao kao živa meta đavolskom strelcu.

— Ne brini, amigo! — reče on tiho. — Samo jedna mala ogrebotina. Rana skoro da i ne krvari.

Tog trenutka odjeknuo je piskav glas sa balkona.

— Uhvatio sam tog nitkova!

Zapadnjak skoro da nije mogao da veruje svojim ušima. Da li je to moguće? Pre bi očekivao da se pojavi sam đavo nego taj njegov čovek iz Sedme brigade! Gordon Smit!

— Da li je potrebno da vam dovučem tog nitkova tamo dole, — džentlmeni? — upita Smit.

— Znaš li ti tog čoveka, Šejne? — upita Česi tiho.

Zapadnjak odmahnu glavom.

— Nikad ga dosad u životu nisam video — odvrati visoki čovek. — Meni se učinilo da je Amerikanac.

— Dovedite ga ovamo dole, ser! — viknu Zapadnjak. — I, hvala vam na pomoći.

— Nema na čemu — doviknu čovek odozgo. — Uvek bih pomogao svojim zemljacima. A pogotovu se treba čuvati takvog nitkova kakav je Tom Njumen za kojim je tamo preko u Teksasu raspisana poternica. Odmah sam ga prepoznao, čim sam ga video u kantini za stolom.

Uskoro su iz kuće izašli Gordon Smit i Tom Njumen. Smit je držao revolver u ruci.

— Prokleti kućkin sine! — frknu Zapadnjak besno. Podigao je ruku da udari Njumena, ali se savladao. — Jedva da si živ, a usuđuješ se da pucaš na nas odozgo sa balkona!

Njumen je ćutao.

— Zovem se Gordon Smit — predstavi se čovek sa revolverom u ruci. — Došao sam ovde u Meksiko da zaključim neke poslove.

Taj čovek Sedme brigade igrao je odlično svoju ulogu. Izgledao je stvarno kao neki poslovan čovek. I odelo mu je oilo takvo. Ličio je na nekog engleskog lorda.

— Nisam mogao da zaspim — objašnjavao je Gordon Smit. — I, onda sam čuo kako škripe neka vrata. Provirio sam u hodnik i ugledao ovog čoveka. On se sa revolverom u ruci šunja prema balkonu. Pomislio sam da tu ima nečeg što nije u redu. Požurio sam da uzmem svoj revolver. Na žalost, došao sam kasno da sprečim pucanj. Žao mi je, mister, klimnu on glavom prema Česiju koji se još uvek držao za ruku.

— Sve je u redu, mister Gordone — reče Česi, pokušavajući da smiri čoveka. — U svakom slučaju, mnogo vam hvala. Moglo je tu da se dogodi i nešto drugo.

— Ja ne volim da putujem u inostranstvo — uveravao ih je mister Smit. — Uvek se dogodi nešto nepredviđeno. Mogao bih da vam ispričam...

— Dobro, hajdemo! — prekide ga Zapadnjak. — Ima vremena za te vaše priče.

— Do đavola! — ciknu Česi kad su stigli do ćelija. — Pa mi smo bacili ključeve!

— Da li ste mislili na ove? — upita neki Meksikanac i stade ispred njih.

Zapadnjak se trže.

— Ja sam alkalid, senjore — objasni Meksikanac. — Zovem se Jakobo Moro.

— To je gradonačelnik — reče Česi i isceri se prema Šejnu. — Ako se ovako nastavi dalje mi ćemo uskoro upoznati sve najviđenije ljude ovog grada.

Zapadnjak uze ključeve.

— Odakle vam ovo? — upita on.

— Video sam sve što se dogodilo, senjore — odvrati Meksikanac brzo. — Kao gradonačelnik imam pravo da znam šta se sve ovde događa. Video sam kako ste bacili ključeve i potražio sam ih. I, kao što vidite, našao sam ih!

— Verovatno je imao nameru da pusti iz zatvora one nitkove — promrmlja Česi.

— Nisam, senjor — reče alkalde. — To je ološ. Oni su najurili naše policajce i jednostavno okupirali grad. Ti nitkovi nas teroriju već nekoliko nedelja. A, gazda im je ovaj čovek — reče gradonačelnik i pokaza rukom prema Dastiju.

— Gluposti! — ciknu Dasti. — Taj stari nije baš čist u glavi. Svašta priča.

Dok su zatvarali nitkove u ćeliju gde su se nalazili Meksikanci, mister Smit je šapnuo Zapadnjaku da želi nešto da razgovara s njim.

— Rekao si da ne voliš stenice, amigo — osmehnu se Šejn Česiju. — Predlažem da ti i ja podelimo vreme koje treba da provedena na straži. Ja ću leći da se malo odmorim tamo u hotelu, a oko tri sata ujutru dolazim da te zamenim. Slažeš li se, amigo?

Česi se isceri.

— Razumem te, Šejne — reče on. — Pozdravi Huanitu od mene.

— Mala je već sigurno zaspala — reče Zapadnjak i odmahnu rukom.

Visoki čovek se još jednom osmehnuo svom drugaru i pošao prema vratima.

Ubrzo je nestao u pomrčini.

XIII

Zapadnjak uze bocu s viskijem koja je još uvek stajala na stolu. U kući su izgleda već svi spavali. Kada je ušao u sobu mister Smita, ugledao je snažnog čoveka kako sedi za stolom i puši cigaretu.

— Hajdete, Šejne! — reče Smit i mahnu Zapadnjaku. —

Možda je bolje da najpre napunite čaše, pa da onda razgovaramo o poslu.

— Ima vremena, ser — odgovori Šejn. — Sedma brigada se u zadnje vreme nešto jako malo interesuje za mene!

— Sve se dogodilo tako brzo. Poslali smo vam telegram u El Pazo. Tog trenutka nismo znali ništa više nego što smo vam napisali u telegramu. Mi imamo jako mnogo poverenja u vas, Šejne. Ja se nadam da ste nešto otkrili!

— Hvala vam na pohvali, ser — reče Zapadnjak i podiže obrve. — Izvukao sam Njumena iz kaveza. On me je doveo ovamo u Gvadalupe, ali mimo svoje volje. Jer mi je taj čovek umakao u El Pazu. A onda je dao tri-četiri hiljade dolara da me ti nitkovi uklone s ovog sveta. Samo, nije mi baš jasno odakle mu toliko novac, jer pre nego što je krenuo u Gvadalupe nije imao ni prebijene pare.

— Pa to je čitava gomila — osmehnu se Gordon Smit i povuče dim iz svoje cigare.

— Eto tako — režao je Zapadnjak. — Ja još uvek tapkam u mestu, to moram priznati.

— A taj Česi, ko je on i kako se on uključio u tu zamršenu igru?

Zapadnjak mu ispriča kako je do toga došlo.

— To mi se ne dopada! — huknu Smit.

— Ni meni — reče Zapadnjak i opsova. — Međutim, drugog izbora nije bilo. Da nije bilo Česija Njumena bi ponovo strpali u zatvor i već sledećeg dana bi visio na užetu. A, verovatno bih se i ja loše proveo. Eto, tako smo izbegli ono najgore u El Pazu.

— Znači i mister Česi je krenuo da pronađe taj silan novac! — zaključio Smit.

— Isto kao i ja, ser.

— Međutim, vi ih ne tražite zato da bi ih strpali u sopstveni džep, bar tako ja mislim.

— Videćemo — našali se Zapadnjak.

— Vi ste jako dobar čovek, amigo — reče Smit. — Znam da se šaljite. Mene ne možete prevariti. Jer, vi ste jednom prošli kroz pakao. Drugi put to ne radi niko ko ima bar malo razuma.

— Dobro, ser. Nikada ja više ne bih krenuo tim stazama. To je sigurno. Nego, da se vratimo na ona tajanstvena dva miliona. Kakva se tajna krije iza svega toga?

Smit upali cigaru.

— Taj novac su svojevremeno Sjedinjene Države poslale Benitu Huarezu — počeo on.

— Dobro, to sam i ja znao prekide ga Šejn.

— Međutim, taj novac nikad nije stigao do Huareza — nastavio je Smit mirno.

— Znači, nestao je uz put — mrmljao je Zapadnjak.

— E, baš tako, Šejne. Zakoniti vladar Meksika u to vreme bio je nadvojvoda Maksimilijan Habzburški, brat austrijskog cara Franje Josipa. Taj čovek je pomoću francuske vojne intervencije postao car Meksika od 1863. do 1867. godine.

— To znam — potvrdi Zapadnjak — onda su ga republikanci zarobili i streljali ga.

— Nama su Francuzi u vreme borbe za oslobođenje protiv engleske krune bili naklonjeni. Međutim, ono što se dogodilo u Meksiku nije nam se baš dopalo, zar ne? — upita Zapadnjak.

— To je politika — odvrati Smit.

— Međutim, Huarez je uspeo i bez naših dolara — zaključio Zapadnjak i sleže ramenima.

— U pravu ste! — potvrdi Smit.

— I, šta je bilo dalje? — upita Šejn.

— Jedna mala grupa konjanika Sjedinjenih Država, naravno ne u uniformama, trebalo je da prebaci novac preko granice i da ga preda Huarezu. Komandir te grupe bio je major Džošua Svidi. Ti dolari nikada nisu stigli do Huareza.

Zapadnjak otpi jedan gutljaj viskija iz čaše. Pripalio je cigarilo.

— Cela grupa majora Svidija, bilo ih je ukupno dvadeset i šest, nestala je bez traga i glasa.

— Otada je mnogo vode proteklo koritom reka — podseti ga Zapadnjak. — To nije bilo baš skoro.

— Odmah su preduzete mere da se pronađu Svidi i njegovi ljudi, Šejne. Tražila ih je i vlada u Vašingtonu, a i predsednik Huarez.

— I, dosad ništa? — upita Zapadnjak.

Gordon Smit pogleda pored njega u prozor koji je samo jednim delom bio obasjan mesečinom.

— Odavno je Sedmoj brigadi bio dostavljen spisak sa imenima svih ljudi koji su jahali sa Svidijem — reče Smit. — I, tek nedavno se pojavio jedan od njih. To je Tom Njumen. On je onda bio u rangu kaplara.

— Sada razmišljam o tome kako to da Njumen pljačka poštanske kočije po Teksasu kada je njegov udeo u tih dva miliona toliko veliki, da bi mu bio dovoljan za ceo život.

— Mi još ne znamo sasvim sigurno da li je taj isti Tom Njumen koji je onda jahao s majorom Svidijem — reče Smit mirno. — To vi treba da proverite, Šejne. Evo, daću vam listu imena svih koji su jahali sa majorom Svidijem. Možda će vam biti od koristi.

Pružio je preko stola Šejnu jedan savijen papir.

— Sada mi je najzad sve jasno — huknu Zapadnjak. — I, ako je to taj pravi Njumen on će me odvesti do novca. Vi tako mislite, ser, zar ne?

— Tačno tako, amigo — reče Smit. — Ili pronaći ćete ono što je preostalo od tih silnih dolara. Mnogo sreće, Šejne! Bojim se da će vam i te kako biti potrebna.

XIV

— Pa, kakva je bila devojčica, amigo? — upita Česi, iscerivši se prema Šejnu dok je otvarao ulazna vrata.

Zapadnjak pomisli na Smita.

— Jedinstven doživljaj, prijatelju — reče Zapadnjak. — Mogu zamisliti kakve grešne misli je stvorila tvoja mašta.

Pogledali su jedan drugog u oči i nasmejali se.

— Nije bilo ništa? — raspitivao se Česi.

— Dođi ovamo napolje — reče Zapadnjak.

— Znači, hoćeš mene da istučeš zato što nisi uspeo kod Huanite? — upita Česi i isceri se.

— Pokušaj makar za trenutak da budeš ozbiljan — promrmlja Zapadnjak kad su izišli napolje. — Moramo se dogovoriti šta ćemo dalje da uradimo.

Česi sleže ramenima.

— Njumen je pucao na mene — reče on. — Mislim da mu zbog toga ne gine uže.

— Negde nas čeka dva miliona dolara, Česi. Da li bi se ti odrekao samo zato da vidiš kako neki nitkov visi na užetu?

Ralf Česi pljunu ljutito. Gledao je Šejna sa strane.

— Da li ti veruješ da će nas to kopile odvesti do novca? — upita on.

Zapadnjak sleže ramenima. On nije imao nameru da Česiju otvori svoje karte, A pogotovu mu nije palo na pamet da mu pokaže listu koju mu je dao Smit.

— Jesi li izbrojao novac koji smo uzeli Meksikancima, Česi? — upita on.

— Tačno hiljadu osam stotina dolara.

— Izgledalo je da ima mnogo više — reče Zapadnjak.

— Nećeš valjda pomisliti da sam ja nešto sklonio s gomile i stavio u svoj džep? — upita Česi ljutito.

— Pa, ko zna? Bilo je mnogo dolara...

— Ne, nisam...

— Dobro, amigo — umiravao ga je Zapadnjak. — Ja sam se samo malo našalio. Ipak, ko toliko novca isplati nekome da nas pošalje na onaj svet, taj mora da računa na neki pozamašan dobitak.

— Svakako da je tako. Ali, meni nije jasno zašto jedan takav nitkov pljačka banke i poštanske kočije preko u Teksasu! Možda ti imaš odgovor na to pitanje, Šejne?

— Teško je da se odgovori na to — odvrati Zapadnjak. — Ja mislim da je Njumen uzeo jednu malu sumu koju je potrošio. I, sada se uputio da uzme ono što je preostalo.

— Sada, toliko godina kasnije? — upita Česi i namršti se.

I tu je stvarno bio u pravu, Šejn je to morao da prizna.

— Cela priča je obavijena velom tajne, amigo — objasni mu Zapadnjak.

— Pritegnuću tog Njumena sve dok ne kaže istinu! — režao je Česi ljutito.

Zapadnjak klimnu glavom.

— U svakom slučaju to je jedna mogućnost — potvrdi Šejn i klimnu glavom. — Ali, verovatno nije najbolja.

— A šta ti predlažeš? — upita Česi.

— Pustićemo te nitkove iz kaveza i pratićemo ih tajno! Možda će nas odvesti do blaga, Česi.

— Meni se to ne dopada — viknu Česi. — Da li možeš garantovati da nam neće umaći? Osim toga, mogu nam postaviti klopku i upucaće nas kao zečeve.

Šejn se osmehnu.

— Ako želiš milion, onda nešto moraš i rizikovati, amigo!
— podseti ga Zapadnjak.

Česi je ljutito gledao visokog čoveka.

— Umoran sam kao pas! — reče on. — Bolje je da sutra porazgovaramo o tome.

Okrenuo se i pošao preko trga...

XV

— To je jedan od njih dvojice, senjore — prošaputa vlasnik kantine, Meksikanac. On je stajao duboko u senci strehe pored tri mračna tipa i pokazao rukom prema Ralfu Česiju, koji je umorno koraćao prema ulazu u kantinu.

— Dobro, hombre, ti nam više nisi potreban — reče jedan od trojice nitkova. On je bio visok i mršav kao sam đavo. Mahnuo je rukom drugoj dvojici. — Ovog ćemo da sredimo. Ali, pazite. Nema pucnjave! Jer će onaj nitkov u šerifovoj kancelariji biti opomenut.

Česi je koraćao dalje ne sluteći kakva mu je gadna kaša skuvana. Nigde nije bilo svetlosti. Nikakvo čudo, jer se bližilo jutro.

Mračne tipove Česi je primetio kad je već skoro mogao da ih dodirne rukama. Izdužena lica, namrštena i pretećeg izgleda, pojavila su se iza stubova.

Česi je primetio revolvere u njihovim rukama i stao.

— Da nisi pisnuo, amigo! — naredi mršavi čovek koji je poslao krčmara u kantinu. Zvao se Ben Part.

Tri čoveka opkoliše Česija, koji je podigao ruke uvis.

— Verovatno ste vi prijatelji mister Dastija? — promrmlja Česi.

— Pogodio si, hombre — ciknu tiho Ben Part. — I kako izgleda naišao si u pravom trenutku.

Udario je Česija. Kratak zamah i snažan udarac.

Česijeva kolena su počela da klecaju. Da ga ostala dvojica nisu prihvatila on bi se opružio na zemlji koliko je dug.

— Odnosite ga u kantinu! — naredi mršavi čovek.

Spustili su zastore na prozorima, a zatim preko njih stavili čebad kako nijedan zrak ne bi mogao da prodre napolje. A zatim su upalili lampu.

Kada je Česi došao sebi primetio je da se nalazi u nekoj fotelji vezan jakim užetom. Trojica nitkova čučali su pored njega i cerili se pakosno. Bili su Amerikanci! Česi je to odmah primetio.

Uperio je svoj pogled u trojicu tipova. Zapušteni, ali opasni, kao gladna puma.

— Eto ga, Bene! — brundao je jedan od nitkova.

On se zvao Soti Vud, dežmekast i nabijen mišićima ličio je na nekog snažnog bivola. Njegovo lice bilo je puno ožiljaka i podsećalo je na džinove zastrašujućeg izgleda iz teških noćnih mora, kada čovek sanja nešto neprijatno.

Hejg Loran, treći nitkov, isceri se pakosno prema Česiju.

— Sada ćemo krenuti onamo preko u zatvor! — ciknu on
I... Ne znam kako ćeš, ali potrudi se da tvoj prijatelj izađe

napolje. Samo, nikakvih trikova, momče! Jer, ode glava kao da nikad nije bila na ramenima! Je li jasno?

Česi je zurio u nož sjajne oštrice koje mu je snažni nitkov držao ispod grla. Izgleda da je i koja kap krvi curila niz njegovu grlo.

Hejg Loran povuče nož nešto malo nazad i isceri se prema Česiju.

— Imaš li još koje pitanje, brate? — upita on. — Ako ih imaš onda ih ispljuni sada. Kasnije će to biti kobno po tebe!

— Razumeo sam sve — odvrati Česi i klimnu glavom.

Nije video nikakvu šansu da se suprotstavi trojici krvoločnih vukova.

— Ugasite svetlo! — naredi Ben Part. On je još jednom potegao dobro iz boce, koja se nalazila na stolu. Krenuo je prema vratima.

Obišli su bunker unaokolo da ih niko ne bi video. Prišli su iz mrtvog ugla odakle nisu mogli biti primećeni iz šerifove kancelarije.

Šejn je sedeo za stolom i gledao u listu koje je dobio od Smita. Nijedno od imena na papiru nije mu ništa značilo. Tom Njumen sa primedbom „kaplar” nalazio se na prvom mestu, naravno ako se izuzme major Džoša Svidi, koji je bio posebno istaknut napred.

Zapadnjak je savio papir i stavio ga u džep na grudima. A, zatim je pogledao preko prema ćeliji.

Uhapšeni ljudi spavali su na tri kreveta ili su čučali na podu i hrkali. Jedino je Dasti bio budan. On je stajao pored šipki kaveza i zurio u Šejna.

— Želim da razgovaram s tobom, amigo.

Zapadnjak priđe na dva koraka od kaveza.

— Zašto da ne, šta želiš? — upita on.

— Lukav si, brate — reče Dasti i isceri se. — Razmislio sam o svemu, Šejne. Zašto mi ne bismo povelj tebe i Česija s nama!

— Zašto? — upita Šejn.

— Mi smo ušli u trag kuda su nestala dva miliona.

— A, ja sam mislio da vi već znate gde su sakriveni ti dolari.

— Ne znamo — promrmlja Dasti ljutito. — Da smo to znali mi bismo ih već davno uzeli.

— Ali, šta je bilo dalje? — upita Šejn. — Šta se dogodilo između majora Svidija i Njumena?

Dastijevo lice kao da se ukočilo. Nije mogao da sakrije iznenađenje.

— Kako ste saznali za narednika Njumena?

— Major Džoša Svidi, narednik Tom Njumen, kaplar Ben Part... — Zapadnjak se isceri. — Da li je potrebno da ti pročitam i imena ostalih?

— Majku ti! — ciknu Dasti kao da ga je pogodila indijanska strela posred srca. — Odakle ti ta imena, ti kopile jedno?

— To nije toliko važno — odvrati Šejn mirno. — Sada ti je bar poznato da i ja nešto znam.

Dasti se namršti kao zlo vreme.

— Ne znaš još nešto, hombre! — viknu on. — Tu je bio još neko, taj prokleti smrdljivko kapetan Fil Snider!

Na listi nije bilo tog imena. Zapadnjak je bio siguran u to. Jer, tu listu je pročitao nekoliko puta u nadi da će pronaći neko poznato ime. Ali, ime Fila Snidera je sada prvi put čuo.

— Znači, kapetan Snider? — upita Šejn zamišljeno.

— Odakle znaš ta imena? — režao je Dasti.

— Možda da mi pre toga nešto predložiš? — upita Zapadnjak hladno.

Međutim, razgovor nije završen. Neko je iznenada kucnuo na vrata.

— Amigo, otvori! Ja sam.

To je sigurno bio Česijev glas.

Zapadnjak je ipak oprezno pogledao kroz otvor na vratima! Međutim, nije mogao u pormčini ništa da vidi.

— Sto mu gromova, da li ćeš otvoriti već jednom, Šejne...

Nešto se u Česijevom glasu nije dopalo Zapadnjaku. Zvučao je nekako promuklo i neobično.

— Pa šta je, amigo? — upita Zapadnjak. — Otišao si da spavaš. Da li su te stenice tako brzo isterale iz kreveta?

— Šta je s tobom, amigo? — doviknu Česi spolja. — Zar želiš da mi noge otpadnu od stajanja!

Šejn je osetio da tu nisu sve stvari sasvim čiste.

— Idi i odmori se, amigo! — doviknu Zapadnjak. — Ujutru kad svane zora i kad mogu da te vidim, onda dođi ovde.

Napolju je nastala tišina. A zatim je neko snažno udario nogom u teška vrata. Sada su se i zatvorenici probudili.

— Otvaraj ili ćemo odmah upucati ovog kućkinog sina! — čuo je neki nepoznat glas.

I Njumen je sada stajao pred šipkama ćelije. On je čuo Dastija iza sebe.

— Hej, naredniče, pa to je kaplar Part, ako se ja ne varam!

— Šejne, ovi ljudi su me uhvatili i vezali — doviknu Česi spolja. — I, davolski opasno mi prete da će me ubiti ako ti ne otvoriš vrata. A ja sam siguran da će se to i dogoditi, amigo, ako ti ne popustiš.

— Brojim do tri! — grmnu Ben Part. — Ako dotle ne otvoriš vrata napuniću olovom glavu tvoga prijatelja!

— Jedan... dva...

XVI

Iza Zapadnjakovih leđa čuo se glas.

— Ti ne poznaješ Parta, Šejne. Ali ja ga dobro znam. On to misli proketo ozbiljno. Evo kladim se s tobom da će kod „tri” da povuče obarač.

Bio je to Njumenov glas. Na njegovom licu videlo se da je zabrinut.

— Pusti mene da ja razgovaram s njim! — predloži Njumen.

To odlučujuće „tri” nije se ipak čulo, jer je Ben Part prešao da broji. Posle kratke pauze čuo se ponovo njegov glas.

— Šta je sada naredniče!

— Sačekaj malo — odvrati Njumen. — Ja ću najpre da razgovaram sa Šejnom.

— Do đavola, šta tu ima još da se raspreda? Ubiću ovog čoveka kao besnog psa. Zatim ćemo razvaliti vrata i oslobodićemo sve vas!

Njumen pogleda ljutito Zapadnjaka.

— Ali, Šejn kaže da će on pre toga poubijati sve nas! — viknu on. — A, ja sam prvi na redu!

Naravno da to Zapadnjak nije rekao. Pogledao je zbunjeno Njumena. Izgleda da je Njumen hteo da spreči hladnokrvno ubistvo Česija. Ili se ipak, bojao i toga da će ih sve tu u kavezu Šejn upucati bez milosti.

— Ja sam siguran da ti nećeš pucati u čoveka koji nije naoružan i nema priliku da se brani — prošaputa Njumen. — Ali, Part je grub čovek i od njega se može očekivati svašta. Ako ti je stalo do Česijevog života, onda mi dozvoli da ja razgovaram s njim.

Spolja se čuo pakostan smeh.

— Onda neka te ubije, naredniče! — viknu Part.

— Šta sam ti rekao! — prošaputa Njumen ljutito. Glasno je doviknuo. — Zaboravljaš da samo ja i Adolfo možemo da vas odvedemo do mesta gde se nalazi novac.

Sada je prošlo malo više vremena dok se nije čuo glas Bena Parta.

— Do đavola! — grmnu on. — Šta ti predlažeš, naredniče? Njumen je gledao Zapadnjaka.

— Oslobodite nas, Šejne! — predloži on.

Zapadnjak je znao da drugog izlaza nema. Klimnuo je glavom.

— Dajete li svoju reč? — upita Njumen.

— Dajem svoju reč, do đavola! — režao je Šejn.

— Čuj me, Parte — viknu Njumen. — Pogodili smo se. Ti ćeš sada pustiti Česija. Čekaćete nas ispred hotela. Izvedite konje iz štale i osedlajte ih. Šejn će nas pustiti. Polazimo odmah.

— Ja ne verujem tom kopiletu — čuo se ljutit odgovor Parta. — Uopšte nemam nameru da ovog kućkinog sina ovde...

— To je naredba, kaplare! — doviknu Njumen besno.

Čuo se samo smeh.

— Davno su već prošla vremena kada si mogao da nareduješ, naredniče! — viknu Part besno.

— U redu — reče Njumen. — Onda upucajte Česija. Mi ćemo ostati ovde gde smo. Možda je Šejn zainteresovan da dobije svoj deo od dva miliona. A vi se možete vratiti kući. Ja vodim igru. Ili ćeš sada poslušati, kaplare, ili vi ispadate iz igre. Ovo je moja poslednja reč.

Zapadnjak je razmišljao. Ako oni tamo napolju puste Česija, onda će on morati da održi zadatu reč i da oslobodi ove nitkove. Ali, nije bio siguran da će ti krvožedni vukovi ostaviti njega i Česija na miru. Možda će ih napasti!

Hejg Loran i Soti Vud, koji su držali Česija gledali su Parta.

— Hej, Parte — promumla Loran — ako narednik misli

ozbiljno onda ćemo ovom nitkovu progledati kroz prste. A, ako ne poslušamo, onda smo uzalud jahali toliki put.

Nekadašnji kaplar koga je Njumen mrzeo iz dna duše, opsovao je besno.

— Šejne! — čuo se Česijev glas posle nekoliko trenutaka.

Zapadnjak pogleda kroz otvor na vratima. Već je počelo da sviće i on je ugledao samo Česija.

— Otišli su, amigo!

— Jesi li siguran? — upita Zapadnjak.

Česi se kretao slobodno. Nije više bio vezan.

— Otišli su preko u kantinu, Šejne.

Zapadnjak oprezno otvori vrata. Česi uđe unutra i Zapadnjak ponovo zaključa.

— Prokleta neobična slučajnost — mrmljao je Česi. — Uхватili su me tako brzo da ni okom nisam mogao da trepnem.

Njumen steže rukama šipke ćelije.

— Dao si reč da ćeš nas pustiti, Šejne! — ciknu on.

Česi uze jedan od „koltova“ koji su visili na čiviluku. Pogledao je Zapadnjaka.

— Nikad nisam pogazio zadatu reč! — viknu Šejn ljutito. — Jedan za drugim!

Otključao je vrata.

— Jedan napolje! — naredi on.

Prvi je izišao Njumen.

Zapadnjak je držao revolver u ruci. Zaključao je ponovo ćeliju.

— Gubi se, ti prokleta kopile! — grmnu on i podiže cev revolvera prema Njumenovim grudima.

— Moje „koltove“! — zahtevao je Njumen.

Zapadnjak se pakosno osmehnu.

— To se nismo dogovorili, hombre — reče on mirno. — Budite zadovoljni što vas puštam iz tog kaveza.

Njumen opsova. Projurio je kroz vrata koja je Česi pret hodno otvorio.

Tako su jedan za drugim izišli svi nitkovi.

— Dobro, Šejne! — riknu Njumen kad je i poslednji čovek napustio zatvor. — Ti si tako želeo! Mi ćemo ipak uzeti naše topove, budite sigurni u to. Ali, šta će posle toga ostati od vas? Ništa, ja ti se kunem da će biti tako!

Česi je stajao pored prozora i posmatrao nitkove.

— Najradije bih sada tom Njumenu uputio jednu kuglu u glavu! — ciknu on besno.

— Biće vremena za to, amigo — šmirivao ga je Šejn. — Ako on ostvari ono čime je zapretio, ti ćeš i te kako imati priliku da ispuniš svoju želju.

XVII

— Hej, šta to radiš? — upita Česi Šejna.

On je stalno gledao kroz prozor. Napolju je već svitalo. Još pre pola sata ti nitkovi su nestali sa trga i više se nije ništa dogodilo.

— Šta radim? Otkaćujem pojedina imena sa liste, amigo.
Česi protrlja čelo.

— Moramo nešto preduzeti pre nego što ta bagra smisli kako bi nam zavrnila šiju! — mrmljao je Šejn.

Česi opsova. Vratio se namesto odakle je prethodno osmatrao trg.

— Kakva ti je to sad lista? — upita on Zapadnjaka preko ramena.

— Ovde su imena svih konjanika koji su onda jahali sa majorom Svidijem prema Meksiku, Česi.

— Da li ti nešto kriješ od mene, Šejne? Odakle ti ta lista?

— Odakle? — osmehnu se Zapadnjak. Jedna ptičica je donela u kljunu i stavi je ispred mene. Kada to beše, juče! Ne, prekjuče.

— Da li ti je neko nekad rekao da si ti jedno podmuklo kopile? — rešao je Česi.

Bio je ljut kao ris. Ali, se nije usudio da se približi Zapadnjaku.

Zapadnjaku je bilo jasno kakve se sve misli motaju u Česijevoj glavi. Ali, to ga nimalo nije brinulo.

— Baš sam dobro prebrojao, Česi. Šestorica od onih koji su krenuli na put sada su se ponovo pojavili. Tom Njumen koji je tada bio narednik i Ben Part, nekadašnji kaplar. Njih si već dobro upoznao. Na listi se nalazi i Dasti. Tu je i Kondor. A kako si rekao da se zovu dvojica gorila, koji su došli sa Partom? Ako se ne varam to su Soti Vud i Hejg Loran. Njihova imena nalaze se takođe na mojoj listi. Nedostaje jedino Adoflo, taj Meksikanac. I još neko za koga Dasti tvrdi da je najvažniji u celoj priči. Kapetan Fil Snider. Dasti nije imao mnogo volje da govori o njemu.

— Polako počinje da mi se vrti u glavi od svega — reče Česi namrštivši se. — I ako nastaviš...

Prestao je da govori. Okrenuo se prema Zapadnjaku.

— Eno ih, Šejne! — ciknu on tiho. — Prišunjali su se!

Zapadnjak uze „vinčesterku” koja se nalazila na polici. Repetirao je. Ova prokleta mišja rupa nije bila baš pogodna za odbranu. Osim toga, odavde nije moglo tako dobro da se prati šta se događa na trgu.

— Prišunjali su se sa dve strane — reče Česi tiho. — Primetio sam ih tek koju sekundu ranije. Sada se nalaze u mrtvom uglu.

— Ako nešto žele od nas, onda će se i pojaviti — reče Šejn mirno.

— A šta onda ako nameravaju da unište naš bunker dinamitom? — upita Česi ljutito.

Zapadnjak je mislio i na to.

— To će biti kako će biti — odvrati Šejn. — Tu mi ništa ne možemo da izmenimo. Najgore od svega je to da već sada napunimo gaće!

Šejn razbi kundakom staklo na prozoru. Proturio je cev napolje. Međutim, nije nigde primetio nijednog nitkova.

— Mislim da je bilo bolje da smo im dali njihove topove — reče Česi.

— Ako oni imaju nameru da nas ubiju, onda to neće uraditi zbog revolvera, Česi. Mogu oni da nabave nove. A mislim da taj ološ ima dosta novca.

— A, zašto ste...

— Zbog ovoga — prekide ga Šejn. Uhvatio se za džep u kome se nalazila lista sa imenima.

— A kako su oni saznali za taj papir?

— Zato što sam o tome razgovarao s Dastijem — obavesti ga Zapadnjak.

— Ti mora da si bio pijan, Šejne!

— Morao sam nekako da navedem te kućkine sinove da progovore, Česi, i zato sam...

Nešto je poletelo kroz vazduh. Zapadnjak opsova. Bile su to šipke dinamita. Bile su bačene tako da prođu kroz prozor i za one unutra više ne bi bilo spasa. Jer, bila bi uzdrmana cela kuća. Međutim, opasne šipke su se odbile od zida i pale na tlo pored zgrade.

— U zaklon! — viknu Zapadnjak i baci se na pod, povukavši sa sobom i Česija.

Već sledećeg trenutka odjeknula je zaglušujuća eksplozija. Plameni jezici liznuše u visinu ispred prozora. Sve je zadrhtalo. Jedan deo zida bunkera bio je srušen. Unaokolo zavlada mrak.

— Sto mu gromova! — psovao je Česi. Opipao je svoju glavu.

— Sada smo na otvorenom prostoru! — ciknu Zapadnjak. Prozora više nije bilo. Ram se raspao i komadi drveta odleteli su na sve strane.

Zapadnjak skoči preko komada ruševine napred i baci se na zemlju. Pucao je u onom pravcu iz koga je bačen dinamit. Od oblaka prašine nije mogao ništa da vidi.

A onda se dogodilo nešto što Šejn nije mogao ni da sanja. Meksikanski vojnici pojavili su se odjednom i počeli da pucaju. Zapadnjaku nije bilo jasno koga oni gađaju.

Kada se podigao sa zemlje oko Šejna je bilo svetlo.

— Jeste li vi senjor Šejn? — upita neko pored njega.

Zapadnjak se okrete. Ugledao je oficira na konju.

— Jesam, kapetane — odvrati Šejn koji je odmah raspoznao čin.

Vojnici su prilazili. Bilo ih je sve više. Među njima, Šejn je prepoznao i alkalda Jakobo Moroa.

— To što ste ostali živi možete zahvaliti samo njemu — reče oficir i pokaza rukom prema alkaldu. — On nas je pozvao u pomoć da bi razjurili grupu nitkova koji već dugo terorišu grad Gvadalupe.

Zapadnjak protrlja oči. Da, nije se prevario. To su bili Taboro i Jakuta. Obojicu desperadosa vojnici su naslonili na zid. Odjeknuo je pucanj iz više pušaka.

Ovde u Meksiku nisu imali mnogo obzira kad su u pitanju bili banditi. Ali, tih malih prestupnika svakog dana je bilo sve više. Mnogi od njih su morali da krađu jer su bili gladni.

— Tonio Vesta je upucan tamo kod kantine — reče alkalde Zapadnjaku.

Pedesetak koraka od bunkera Šejn je ugledao nepokretno telo nekog čoveka. Prišao je bliže.

— Soti Vud — reče Česi. — Jedan od one dvojice koji su došli sa Partom.

— On je bio taj koji je pripremio dinamit, senjore — reče kapetan. — Na žalost, mi smo došli kasno i nismo mogli da sprečimo eksploziju.

Šejn se osvrtao na sve strane.

— A, Amerikanci su umakli, senjore alkalde? — upita on.

— Oni nam neće umaći — viknu oficir. — Mojim ljudima je potrebno da se malo odmore posle dugog jahanja. A onda krećemo u poteru za njima.

Pogledao je Šejna i Česija.

— Pozivam vas na po jednu tekilu, kabaleros — reče on tiho.

Šejn i Česi pogledaše jedan drugog. Bilo im je jako važno da odmah krenu u poteru za Njumenom i njegovom bandom. Ali, svakako su morali da prihvate kapetanov poziv.

— Nama će biti čast, kapetane — reče Zapadnjak i osmehnu se. — Uostalom, biće to kao da slavimo naš rođendan. Jer, lako se moglo dogoditi da nas više nema među živima. A ovako, kao da smo se ponovo rodili.

XVIII

Posle dva sata Zapadnjak se izgubio. Kapetan izgleda nije imao mnogo volje da krene u poteru za odbeglim lupežima, a vojnici su se muvali po gradu i bilo im je lepo. Često su se čule žene i devojke kako vrište kad im pruže otpor i, u stvari, ti vojnici se nisu ponašali nimalo drukčije od bandalerosa protiv kojih se bore.

Šejn je pakovao u sobi svoje stvari i psovao Česija, koji nikako da se pojavi.

— Senjor!

Zapadnjak se okrete.

Huanita je stajala na vratima i smeškala se.

Do đavola! Zaista se isplatilo što je bio nežan prema toj devojci, ali visoki čovek više nije imao vremena. Svakim satom rasla je prednost nitkova. A kada im se izgube tragovi, onda ih je teže pronaći nego iglu u platu sena.

Šejn se isceri i odmahnu glavom.

Huanita ga pogleda zbunjeno. Ipak, najzad je shvatila. Njene tamne oči su sevnule ljutito.

— Vi mislite da sam ja neka puta, senjore? — frknu ona ljutito. — Nisam došla zbog kreveta!

Zapadnjak je pokušao osmehom da popravi ono što je tako loše ispalo.

— Ali, senjorita, nisam nijednu sekundu pomislio...:

— Vi, Amerikanci, svi ste isti! — ciknu ona.

Visoki čovek je morao da se isceri. Pokazao je rukom prema prozoru odakle su dopirali prodorni ženski glasovi.

— Zar smo samo mi takvi, srce — upita on. — Bolje da si rekla da su svi muškarci isti.

— Vašljivi pastuvi — reče Huanita prezrivo.

— Nemojte biti tako strogi prema nama muškarcima, lepa moja devojčice! Neki od nas umeju da budu nežni i dobri. A ti si sada rekla da nisi došla zbog toga, lepotice. A onda zbog čega?

Devojka ga je odgurnula od sebe. Ali, Šejn je držao čvrsto za ruku. Sada se setio toga da je ona možda došla da mu nešto kaže. Palo mu je na pamet i to da ona mrzi Dastija.

— Da li vam je Dasti nešto učinio, senjorita?

— Neka davo nosi tog nitkova — ciknu Huanita.

Zapadnjak skloni svoju ruku od nje.

— On je jedan običan nitkov, senjore! Prokleti nitkov! Dala bih sve onome ko ga pošalje u pakao.

— Samo ti meni kaži gde se nalazi taj nitkov, ja ću se postarati o tome. Zbog tebe, Huanita.

Sada je mogla slobodno da ode, ali devojka je stala. Gledala je ukočeno visokog čoveka. Kao da je htela da zaviri do dna njegove duše. A onda se iznenada nasmejala.

— Taj gringo smatra devojke bespomoćnim srnama koje treba da hvata ko god ih stigne — reče Huanita. — Ali, ja sam ga kaznila zbog toga. On to još ne zna. Ali će saznati kroz nekoliko dana.

— Aha! — reče Šejn. Shvatio je. — Vi ste bolesni, senjorita, zar ne.

Pokazao je rukom mesto na Huanitinom telu, koje za muškarca predstavlja raj. Ali, ponekad to može biti i crni pakao!

— Pri tri meseca naišla je jedna horda bandolerosa u Gvadalupu. Ostali su samo nekoliko časova u gradu... — Huanita je prestala da govori.

— Ala će te Dasti psovati kad sazna kakav je poklon po-
neo od tebe, lepa devojčice — zacereka se Zapadnjak.

Visoki čovek izvadio je pregršt novčanica iz džepa i pružio ih Huaniti. Bili su to dolari.

Nasmejala se pakosno.

— Vi, Amerikanci, mislite da se sve može kupiti novcem!
— frknu ona.

— Ne znam za šta bih platio, srce — promrmlja Zapadnjak.

Huanita zgrabi novčanice. Nasmejala se.

— Možda bih mogla i vama nešto da poklonim, senjore.

Izvadila je jedan papirić iz dekoltea svoje haljine.

— Ako nađete tog nitkova, kažite mu da mu se smejem, senjore. Smejem mu se!

Okrenula se i potrčala brzo.

Zapadnjak odmahnu glavom. Tek potom je pogledao papir. Bio je to neki plan. Neka vrsta skice...

XIX

— Hej, pa taj izgleda želi da razori celu Gvadalupu — doviknu Česi, koji se pojavio na vratima. Iscerio se prema Šejnu.

— Neka ga bog čuva — odvrati Zapadnjak.

Česi odmeri ispitivački visokog čoveka. Da li su mislili na istu stvar?

— Dasti je već poneo uspomenu od tog bisera među ženama — reče Šejn i isceri se.

Tek sada je Česi shvatio šta se dogodilo. Počeo je da se previja od smeha. Bilo mu je potrebno dugo vremena da se smiri.

— Ej, moj mladiću — ciknu on veselo. — Kakav smo mi sreću imali!

— Znači i ti si bio bacio oko na malu lepoticu? — upita Zapadnjak.

— A ko ne bi? — upita Česi. — Zašto da to poričem. Čak sam imao nameru da Huanitu povedem sa sobom u El Pazo. Kao osveženje, razumeš?

— Spremaj se, Česi. Uhvatićemo maglu odavde, i to što pre. Jer, na Meksikance uopšte ne možemo da računamo. Uostalom, pogledaj ovo, amigo!

Pružio je papir Česiju.

— Odakle ti to?

— Dala mi ga je Huanita, to zlatno dete. Ona je izgleda pokrala Dastija koji je na silu odvuкао u krevet. Verovatno je ovaj papir našla među novčanicama. Dala mi je tu skicu u nadi da ću pomoću nje naći Dastija, i da ću ga poslati tamo gore kod njegovih predaka. Ona jano razzi tog nitkova.

— Da malo pogledamo — reče Česi i uperi svoj pogled u papir. Najzad je spustio skicu na sto i pogledao Zapadnjaka.

— Debeli linija izgleda da je Rio Karmen, Šejne. A ova tačka ovde morala bi u stvari da bude Los de Platos. Jedno bedno mesto daleko dole na jugu. Bio sam pre više godina tamo.

Više o tome Česi nije rekao. Odjednom je prestao da priča kao da je već suviše kazao.

— Tu je još i neki krug — opomenu ga Šejn. — Mislim da je Galjego. Jedan mali stočarski grad na reci Karmen.

— A koliko misliš da je veliki taj krug? — upita Česi.

Zapadnjak pročitao:

Hacijenda „Del sol”.

— Hm — vrteo je glavom on. — Možda to znači hacijenda „Del sol”? Šta ti o tome misliš, Česi?

— Neka velika ograđena površina — promrmlja Česi.

— Prokleta velika hacijenda, amigo — mrmljao je Šejn. — Čekaj, ovde stoji još nešto što se teško može raspoznati, šta je to?

Nagnuli su se obojica iznad skice.

— Filipo Paral — promrmlja Česi. Slegao je ramenima. — Ne znam tačno...

— Onaj prokleti kapetan zvao se Fil Snider — reče Zapadnjak.

— Misliš da bi Filipo...?

— Može biti da je tako — potvrdi Šejn.

— Ti bi voleo da je tako, zar ne?

— Malo ćemo navratiti do hacijende čiji je vlasnik Don

Filipo — predloži Zapadnjak. — Pogotovu kad budemo izgubili tragove naših prijatelja.

Česi se namršti.

— Ako je tih dva miliona utrošeno na to da se podigne taj džinovski ranč, onda ne moramo da idemo na tako dalek put, amigo. Jer, taj novac je upotrebljen da se kupi zemlja i goveda a možda i konji. U tom slučaju nije ostalo mnogo gotovog novca.

— Sasvim je moguće da je tako — složi se Šejn. — Ti slobodno odluči da li ćeš krenuti ili nećeš. Ja sedlam konja i polazim za pet minuta.

XX

Trag je vodio najpre prema istoku, ali je posle dva sata skrenuo oštro prema jugu.

Šejn i Česi pogledaše jedan drugog. Nisu rekli ništa, ali pomislili su obojica isto: hacijenda „Del sol”!

Predeo je bio sve teži za jahanje. Nigde žive duše. Nije moglo da se vidi bilo kakvo naselje ili neke kuće u kojoj staju ljudi. Beskrajni kanjoni smenjivali su se s peskovitim zaravnima na kojima je jak vetar dizao oblake prašine koji su im zaklanjali vidik. A njih dvojica su jako dobro znali da je to tek početak.

— Ovo će biti jahanje kroz sam crni pakao — mrmljao je Česi. — A tek smo tako reći krenuli.

— Još nije kasno da se vratiš, amigo — odvrati Šejn i sleže ramenima.

— Liči mi na to kao da želiš da me se otarasiš — frknu Česi ljutito.

— Njihova prednost iznosi tri ili četiri sata — saopšti mu Zapadnjak.

— Ova moja raga hramlje već poodavno — reče Česi.

Šejn opsova. Gde da nabave nekog drugog konja za Česija? Zapadnjak sjaha. Podigao je nogu konja i pogledao kopito. Komad drveta bio se zabio sa strane u meso. Šejn ga izvadi nožem. Ali, time konju nije mnogo pomogao. On je i dalje hramao.

Česi je jahao stisnutih usana. Kao da je Šejn kriv što nisu mogli da jašu brže.

Posle podne ugledali su ispred sebe neko malo naselje u podnožju jednog uzvišenja. Bar će biti sveže vode, pomislili su oni. A, ako budu imali sreće možda će zameniti Česijevog konja.

Male adobe-kolibe nalazile su se zbijene jedna blizu druge. Kad sunce ovako jako prži oni su sigurno svi unutra.

— Eno kantine — reče Šejn i pokaza rukom na natpis iznad vrata jedne kuće.

Sjahali su i ušli u malu kuću čija su vrata bila otvorena. I ovde nije bilo nikoga.

Rojevi muva zujali su oko njihovih ušiju. Zapadnjak se nasloni na šank.

— Gazda! — viknu on.

Česi je pošao prema dvorištu u pravcu odakle se širio miris kuhinje. U jednom delu dvorišta ugledao je četiri svinje. Beda, pomisli on.

— Pazi klopka! — ciknu Šejn.

Prasnuše pucnji.

Česi brzo izvadi revolver iz futrole. Potrčao je i preskočio nisku kamenu ogradu dvorišta. Kugle su davolski opasno zviždale oko njegovih ušiju.

Zapadnjak je bio uzeo jednu bocu tekile da se sam posluži. Odjednom je čuo neki sumnjivi šum na prozoru.

Okrenuo se brzo. Odmah mu je bilo jasno, to su Njumen i Dasti!

Stajali su napolju na ulici. Njihovi „koltovi“ bili su upe-
reni u Šejna.

— Znao sam da ćete doći, budale jedne! — ciknu Dasti i isceri se. — Pogotovu kad sam primetio da me je ta mala beštija pokrala. A u novčaniku je bila i skica!

— Prestani da blebečeš, Dasti! — grmnu Njumen. — Bolje je da odmah upucaš tog prokletog kućkinog sina!

Šejn je znao da će ga ubiti, bez milosti! Samo sekundu kasnije naslonio se na tezu i kliznuo preko nje. Pao je na pod sa druge strane.

Pucnji su prasnuli samo delić sekunde kasnije. Olovo je razbilo boce na polici i komadi stakla rasprski su se na sve strane.

Zapadnjak je puzio pored šanka. Pucnji se više nisu čuli. Znači sada oni vrebaju njega gde će se pojaviti. Kao mačka miša.

Da li je Česi čuo njegovu opomenu da se čuva? Međutim, nije imao mnogo vremena za razmišljanje. Na vratima koja su vodila u kuhinju pojavio se neki čovek. Zapadnjak je pomislio da je to Česi. Ali, već sledećeg trenutka je primetio da je to Kondor.

Nitkov se isceri. Odmah je počeo da puca na Šejna.

Jedna kugla okrznu Zapadnjakova leđa. Kao da je neko vrelo gvožđe zaparalo njegovu kožu.

Šejn nije imao vremena da puca. Otkotrljao se brzo unazad.

— Zavukao se u mišju rupu, tamo dole ispod šanka! — ciknu Kondor.

— Šteta što više nemamo dinamita — začuo se neki drugi glas. — Bio je to Njumen. On se smejaao gromoglasno. — Šipke bi isterale tog pacova iz njegovog skrovišta!

Zapadnjak udari svom snagom daske na šanku. Jedna od njih se olabavila. Sada je već mogao da vidi Njumena i Dastija.

Oni su bili uskočili kroz prozor i stajali su jedva tri koraka ispred šanka. Bolju metu nikad ne bi pozeleo...

XXI

Česi je dahtao. Ležao je na zemlji iza zida koji ga je delio od dvorišta i od nitkova koji su na njega pucali. Oslušnuo je. U kući je nastala tišina. Da li to znači da su Šejna već sredili?

Osetio je hladan znoj kako teče niz njegovo lice. A napolju je vladala nesnosna vrućina. Strah, pomisli Česi i namršti se.

S druge strane zida čuli su se koraci. Približavali su se. Česi nije znao koliko ih je pošlo u lov na njega, ali sigurno nije bio samo jedan. To je primetio prema kiši olova, koja se malopre sručila na njega.

Bilo mu je jasno da mora bežati odavde, i to odmah.

Česi je sada čuo dva ili tri pucnja u kantini. Znači Šejn je još među živim ljudima! A zatim se sve ponovo utisalo.

Počeo je da puži pored zida. Ispred njega nalazila se neka livada sa sparušenom travom, a tamo u daljini širilo je svoje grane neko stablo jabuke. Nigde zaklona!

Stigao je do kraja zida. I, dok je razmišljao šta da radi, iznad njega se nadnele neka senka. Polako je podigao pogled.

Bio je to Part, nekadašnji kaplar, koji je ovde vrebao da se on pojavi. Čekao ga je kao pauk muvu, koja zuji i svakog trenutka treba da se zaplete u mrežu.

Part se isceri i uperi cev revolvera u Česijevu glavu.

Sada je gotovo, pomisli Česi. Više sigurno nema spasa. Međutim, nije napunio gaće od straha. Izgleda da mu se nisu oduzele samo noge. I mozak se pomirio s tim da je došlo vreme da krene na onaj svet.

— Ne pucajte, Parte! — začuo se neki prodoran glas. Bio je to Kondor, koji je dotrčao ovamo kao bez duše. Bio je uzbuđen. — Za ime boga nemoj povući obarač, kaplare! Šejn je uhvatio Njumena i Dastija i nama je potreban taj momak da ga zamenimo za njih dvojicu.

Part opsova gadno. Njegov prst na obaraču je nervozno poigravao. Česi je video želju za ubistvom koja se jasno ogledala u njegovim očima. Izgleda da taj nekadašnji kaplar više nije normalan čovek. Ne, nijedan čovek koji ima razuma u svojoj glavi, ne može tako jednostavno da ubije čoveka. Parta bi trebalo sprovesti u ludnicu, pomisli Česi.

— Baš me briga za Njumena i Dastija! — odvrati Part.

Česi je gledao u zakrvavljene oči ubice. Sada mu je bilo jasno da više nema nikakvih izgleda da ostane živ.

Tog momenta pojavio se neki čovek koji se nečujno bio pribacio preko zida dvorišta. Kao da je iz zemlje iznikao.

Sve se dogodilo neverovatno brzo. Česi je sve to shvatio tek onda kada je taj nepoznati čovek otpozadi zabio cev revolvera u Partova rebra.

— Puštaj oružje, ako ne želiš da umreš zajedno s njim! — naredi on glasom koji je zvučao đavolski opasno.

Bio je to Adolfo, Meksikanac. Česi ga je poznao samo po njegovom sombreru.

— Ti, prokleti Meksikanče! — viknu Part besno. Ali, hladno gvožđe je izgleda urazumilo. Parta. On je ispružio prste i revolver pade na zemlju. Polako se okrenuo. Pogledao je Meksikanca ljutito. — Ovo ti nikada neću zaboraviti, momče. Zbog toga ću te ubiti!

Polako se udaljio. Kondor mu se sklonio s puta mada kap-

lar nije bio naoružan. Osetio je da je taj ubica spreman na sve.

— Ustani, Gringo! — naredi Adolfo grubo. Njegov revolver bio je uperen u grudi Česija.

Česi se ponašao kao neki mesečar. Šok koji je doživeo pre nekoliko trenutaka još uvek je delovao na njega. Noge su mu bile teške, kao da su oduzete. Nekako je ustao, ali oružje nije uzeo. Krenuo je napred ispred Meksikanca.

— Idi u kantu i kaži im da je gringo pod mojom kontrolom — doviknu Adolfo Kondoru.

Ovaj klimnu glavom i nestade.

Zapadnjak je još uvek čučao ispod tezge. Njumen i Dasti su stajali kao skamenjeni ispred njega. Njihovi revolveri nalazili su se na podu, a oni su držali ruke podignute uvis.

Oni su se još uvek nalazili tamo gde ih je Šejn iznenadio. Bilo je to tako neočekivano kao da ih je grom pogodio.

— I pri najmanjem pokretu, pucam! — bio im je zapretio Zapadnjak.

Njumen i Dasti su odmah svatili da nemaju nikakve šanse, jer Šejnov olovo bi ih stiglo pre nego što bilo šta mogu da preduzmu.

— Pošaljite Kondora napolje! — naredio im je Šejn. — Neka dovede Česija. I budite zahvalni što je Česi još u životu, inače, ako nije, onda ću vas poslati na onaj svet.

Sada su se čuli koraci iza vrata.

— Dovodim vam Česija! — odjeknuo je Kondorov glas. — Nije povređen.

— Neka uđe unutra da ga vidim! — doviknu Zapadnjak iza šanka.

Česi uđe u kantu.

Ugledao je Njumenta i Dastiju sa rukama podignutim uvis. Nije mu u početku bilo sve jasno. Međutim, shvatio je šta se dogodilo kad je čuo Šejnov glas.

— U redu je, vas dvojica kućkinjih sinova! — viknu Zapadnjak. — Ali, ovo je samo prvi čin. Uzmi jedan revolver sa poda, Česi!

Česi je prišao nekoliko koraka. Uzeo je jedan od „koltova“ sa poda koje su bacili Njumen i Dasti.

— Šta dalje? — upita Česi.

— Veži im ruke na leđa, amigo! — naredi Šejn.

Zapadnjak se uspravi iza šanka. Iscerio se prema vezanim nitkovima.

— Vi ste sve ovo drukčije zamislili, zar ne? — upita on. Njumen opsova. Dasti je uporno ćutao.

— Gde je Part, Loran i Meksikanac? — upita Zapadnjak. — Kondor je verovatno tamo negde ispred kuće. Potraži ih, amigo! Dok ja imam ovu dvojicu ovde na udici, ostali se neće usuditi da ti pošalju metak u leđa. Neka svi odu pozadi u dvorište. S njima ću razgovarati kasnije.

Česi klimnu glavom. Izišao je napolje.

Zapadnjak pogleda ljutito Njumenta i Dastiju.

— Krajnje je vreme da se vas dvojica dogovorite — reče on. — Ja ću vam pokloniti živote, ako Česija i mene prihvatite

kao partnere, džentlmeni. Moja ponuda je takva. A vi razmislite dobro. Ovo vam je poslednja šansa. Bar ja tako mislim. Bez obzira na to što ćemo vam Česi i ja biti najveći aduti kad dode do gužve na hacijendi „Del sol”! Jer, taj lukavi vlasnik hacijende verovatno neće napuniti gaće kad vas ugleda tako jadne i nikakve.

XXII

Kada je Zapadnjak ušao u dvorište nitkovi su ga odmerili mračnim pogledima. Kondor, momak sa rošavim licem, Hejg Loran, prgav i pognut kao da će svakog trenutka skočiti i Adolfo, Meksikanac, niskog rasta, dežmekast, s velikim ušima. Samo je Part, nekadašnji kaplar, stajao po strani. On je bio stavio oba svoja palca na revolvere i, naslonjen na zid dvorišta, mračnim pogledom gledao u Zapadnjaka.

— Stoj! — komandova Šejn.

Njumen i Dosti stadoše. Njihove ruke su bile još uvek vezane na leđima. Iza njih je stajao Česi sa revolverom spremnim za paljbu.

— Idioti! — viknu Part. — On vas je nasamario. Mislio sam da će Šejn zameniti njih dvojicu za Česija.

Smejao se grohotom kao da mu je bilo posebno zadovoljstvo što vidi Njumena i Dastija vezane.

Zapadnjak izvuče nož iz futrole na pojasu. Prišao je vezanim nitkovima i presekao kanape kojim su bili vezani.

Njumen i Dasti ispružiše ruke napred. Trljali su svoje zglobove na rukama.

Njumen je oštro pogledao u Parta.

— Čujte svi! — viknu on. — A pre svega ti, kaplare. Šejn i ja smo postigli sporazum i vi ćete morati da ga se držite, ili će vas đavo odneti!

Zapadnjak je stajao tako da je mogao krajičkom svoga oka da posmatra Njumena. Nije verovao tom čoveku i očekivao je da će on dati neki znak Partu. Međutim, nije primetio ništa.

— Šejn i Česi jahaće odsad s nama — obavesti ih Njumen.

Part se odvoji od zida i pođe napred. Odmerio je hladnim pogledom Šejna i Česija, a zatim se njegov pogled zaustavi na Njumen.

— Da li time hoćeš da kažeš da će ti nitkovi postati naši drugari, naredniče? — upita on ljutito.

— Tako je — potvrdi Njumen i klimnu glavom.

— I oni će dobiti isti deo kao i mi?

— Tako smo se dogovorili — promrmlja Njumen.

Part se kikotao.

— Ja ću poludeti! — reče on. — Kako to sada? Godinama sam čekao da dobijem svoje deo, a sada se pojavljuju neki šarlatani koji hoće da dele gomilu s nama. Ne pristajem na to!

— Objasni mu, Šejne — predloži Njumen.

— Kako ti kažeš, naredniče — reče Zapadnjak i pogleda oštro Parta. — Moj polubrat Beri Hil odredio me je za svog naslednika. Zato sam se ja i našao ovde.

Kondor šmrknu.

— Beri Hil, kažeš? — upita on. — Da, on je bio onda s nama. Lično sam video kad je kapetan Snider, taj prokleti pasji sin, uputio nekoliko kugli u njegova leđa.

Česi je još i pri razgovoru u kantini bio zbunjen kada je Šejn pomenuo Njumen u ime. Ni na kraj pameti mu nije palo da bi baš Šejnov polubrat mogao biti neki momak iz grupe koju je predvodio major Svidi. A nije mogao ni znati da je Šejn nasumce odabrao jedno ime sa duge liste!

— Da li je nekom poznato da je Hil imao nekog polubrata? — upita Part i pogleda momke koji su nekada jahali sa majorom Svidijem. — Meni ništa nikad nije o tome rekao.

Ostali su odmahнули glavom.

— Beri mi je napisao jedno mislo iz El Paza kada ste prelazili granicu — objasni Šejn. — Bilo je to poslednje što sam od njega dobio. U pismu mi je poslao i listu sa vašim imenima. Jedino imena kapetana Fila Snidera nema na njoj.

Zapadnjak je izvadio listu i pokazao je ljudima.

Oni su bili iznenađeni. Gledali su ukočeno papir.

— Pogledao sam listu — oglasi se Njumen. Šejn govori istinu, drugari.

— To je i bio razlog zašto sam Njumena izvukao iz kaveza u El Pazu — objasni im Šejn. — Godinama sam tragao za nekim ko se nalazi na listi imena koje sam dobio od Hila, ali sve je bilo uzaludno. Sve dotle dok nije raspisana poternica za Tomom Njumenom. Potrudio sam se da ga pronađem i u El Pazu sam stigao u poslednjem trenutku da ga spasem od užeta. Učinio sam mnogo, momci, i zato tražim svoj udeo kad se bude delio novac. To je sve.

Izgleda da su svi prihvatili da Šejn postane njihov drugar osim Parta, koji se mrštio. Čak je i Česi poverovao u Zapadnjakovu priču.

— Trebalo je ranije da otkriješ karte preda mnom, amigo! — reče on.

Jedino je Part razvukao lice u grimasu. Bilo je jasno da nije poverovao u Zapadnjakovu priču.

— Ja sam protiv toga da ta dvojica jašu s nama — rekao je on. Pogledao je besno Njumena.

Njumen kao da to nije ni primetio.

— Ne želim da sam o tome odlučujem — reče on. — Ali, mogu vam odmah reći da sam ja za to da Šejn i Česi jašu zajedno s nama. Izgubili smo Soti Vuda. Može se stvarno dogoditi da će nam koji „kolt” i te kako biti potreban. A, novca ima dosta. Ko je za moj predlog neka digne ruku uvis!

Dasti je to učinio prvi. Zatim Kondor, a posle njega Mek-sikanac. Hejg Loran se kolebao. Gledao je Parta koji je odlučno odmahivao glavom.

— Onda smo četiri protiv... — promrmlja Njumen.

A tada se oglasio i Hejg Loran.

— I ja se slažem — reče on. — Ko zna šta nas na haci-jendi čeka!

Njumen uperi pogled u kaplara.

— Pet protiv tvog jednog glasa, Parte — reče on. — Čini mi se da je sada sve jasno...

Uveče su odabrali jedno mesto na kome su hteli da logoruju. To je bio stenovit predeo s jednom prostranim udubljenjem gde se nalazila voda. Zaustavili su konje i sjahali.

Kondor zamalo nije stao na zvečarku koja se nalazila pored jednog kamena. On je uplašeno skočio nazad i ciknuo. Međutim, da Šejnova kugla nije bila brža od opasne glave gmižavca, Kondor bi vrlo brzo morao da krene na put bez povratka.

Nešto kasnije Kondor priđe Zapadnjaku. Doneo mu je lonče kafe.

— Mislim da se nisam dovoljno zahvalio — reče on. — Ta prokleta beštija, Šejne! Primetio sam je u poslednjem trenutku. I, bilo bi kasno da...

— U redu, amigo — prekide ga Zapadnjak. — U takvim trenucima čoveku se mora pomoći.

— Ali, nisu svi takvi — promrmlja Kondor i pogleda Bena Parta. — Evo moje glave, ako se kaplar ne bude obradovao kad neko od nas zagriže travu.

— Ako pronađemo novac, biće dosta za sve nas — odgovori Zapadnjak.

Kondor sede na kamen pored Šejna. Osvrnuo se na sve strane da bi bio siguran da neko ne prisluškuje.

— Čuvaj se, amigo — prošaputa on. — Taj kaplar je oduvek bio proketo lukav pas, koji nije prezao ni od čega. Ni narednik nije bio neki jako dobar čovek, ali Njumen je ipak mnogo bolji od onog mršavog đavola.

— Rekao si da si bio tu kada je kapetan Snider pucao Beriju u leđa — podseti ga Zapadnjak. Ispričaj mi kako se to dogodilo.

— Ne znam kako da počnem — nećkao se Kondor. — Ja još od samog početka nisam imao poverenja u tog kapetana.

— Kako to da Snider nije prešao granicu zajedno s vama? — upita Zapadnjak.

Kondor sleže ramenima.

— Ne znam — promrmlja on. — Kapetan nam se pridružio tek dva dana kasnije.

— Meni se čini da je to pomalo čudno — reče Šejn.

— Možda je baš tako — reče Kondor i potvrdno klimnu glavom. — Međutim, mi u to vreme nismo mnogo razbijali glave o tome. Svidi i Snider su se jako dobro poznavali i major Svidi je rekao da je sve u redu. On je znao da će kapetan doći. Mislim da je pomenuo neku obaveštajnu službu kojoj je navodno Snider pripadao.

— A šta se dogodilo sa mojim polubratom Berijem? — upita Zapadnjak.

— Nalazili smo se u tom prokletom kanjonu — počeo je Kondor svoju priču. — A, onda je sam đavo lično preuzeo igru u svoje ruke. Major je kao prethodnicu poslao kapetana Snidera, mene i još trojicu izviđača. Među njima se nalazio i Hil. Trebalo je da ispitamo kanjon. Jer, u tom predelu bilo je raznog ološa. Dan pre toga naišli smo na grupu Jenkija. Ali, oni su se odmah povukli. Jednostavno nas je bilo jako mnogo da

bi se usudili da nas napadnu. Naišli smo više puta i na meksikanske patrole. Na one regularne. Mislim da je među njima bilo i Francuza. A jednom je bilo i pucnjave. Četvorica naših drugara zagrizlo je travu. Bilo kako bilo, major je postao jako oprezan. Pre nego što naiđe glavna grupa sa novcem, izviđači su morali da osmotre teren i ispitaju da li je vazduh čist.

— Gde ste se nalazili u to vreme? — upita Zapadnjak. — Ovde, u ovoj oblasti?

Kondor odmahnu glavom.

— Ne, već mnogo dalje jugozapadno — reče on. — Huarezovi ljudi trebalo je da preuzmu novac u blizini Čihuahue. Tako nam je rekao major. Međutim, Čihuahua je u to vreme bila pod kontrolom regularnih vojnika, i zato smo morali da budemo toliko oprezni. Mi nismo znali tačno na kom mestu će nas sačekati pobunjenici da im predajemo novac.

Zapadnjak stavi ruku preko čela. Dobro mu je bilo poznato šta se tada dešavalo. Mogao je da zamisli na kakvim mukama se našao major Svidi. On i njegovi ljudi. Ako ih uhvate regularni vojnici, onda svakako ne bi izbegli smrt!

Tom Njumen priđe Kondoru i Šejnu.

— O čemu ste se vas dvojica toliko raspravljali? — upita on i izdva dim iz svoje cigarete.

— Kondor mi baš sada priča kako je moj polubrat izgubio život — reče Šejn.

— Meni to nije poznato — objasni Njumen i sleže ramenima. — Ja tada nisam bio prisutan. Ja to ni dan-danas ne mogu da shvatim. Mislim, zašto je Snider hteo da poubija sve svoje ljude tamo u kanjonu?

— A šta ako je taj čovek igrao na neku drugu kartu? — reče Zapadnjak. — Pretpostavljalo se da vas na izlazu iz kanjona čeka neka zamka.

— Možda — priznao je Njumen. — Ali, ništa se nije dogodilo. Hajde, Kondore, pričaj dalje. Ostalo ćeš saznati od mene, jer kad si stigao bio si više mrtav nego živ.

— To je tačno — potvrdi Kondor. — Sniderova kugla zabila se duboko u moje desno rame. Ali, ja sam tog nitkova napunio olovom, tako da je verovatno morao odmah da krene u pakao.

— Znači, Snider je mrtav? — upita Zapadnjak.

— Mislim da jeste — odvrati Kondor ljutito. — Ja sam jahao napred. Snider je ugasio zadnje svetlo! Nije mi jasno zašto. Jer je pucao svima nama u leđa. Prvi je pao tvoj brat, Šejne. A zatim je oborio Džemsa, Dobija i Klarka iz sedla. Sve se dogodilo neverovatno brzo. Kada sam čuo pucnjave okrenuo sam se nazad. Ali, onda me je sustigao udarac u rame. Pao sam sa konja. Bilo mi je potrebno nekoliko sekundi dok sam shvatio šta se to dogodilo. Kada sam ugledao to proketo kopile Snidera iz čijih se revolvera pušilo, bilo mi je sve jasno. Ležao sam zgrčen na zemlji i pravio se da sam mrtav. A, taj smrdljivi jazavac je išao od jednog do drugog da bi se uverio da niko više nije živ. Kada se nagnuo iznad mene ja sam puzao u njegov trbuh. Eto, tako je bilo.

U Kondorovim očima sevnuo je plamen kada je pomislio na trenutak kada je upucao tog nitkova Fila Snidera.

Filipo Paral, pomisli Zapadnjak. Ima li to neke veze sa Filom Sniderom?

XXIV

Kondorova priča je očigledno bila završena.

— I kako je bilo dalje? — upita Šejn Njumen.

— Mi smo čuli pucnje u kanjonu — odgovori Njumen zamišljeno. — Hteo sam da krenem s nekoliko ljudi da vidimo šta se tamo dogodilo, ali major nije dozvolio. Ne znam koliko je vremena prošlo, ali meni se učinilo da je to čekanje trajalo čitavu večnost. Najzad se pojavio jedan usamljeni jahač na izlasku iz kanjona. Bio se oslonio na vrat konja i izgledalo je da će svakog trenutka pasti iz sedla.

— To sam bio ja upade mu Kondor u reč i isceri se. — Čini mi se da sam tog trenutka već bio bez svesti.

— Još pre nego što je stigao do nas, Kondor je pao iz sedla — nastavio je Njumen. — Rekao sam majoru da su ostali sigurno izginuli i da je najbolje što pre da pobegnemo. Tako je i bilo.

— A vaši drugovi? — upita Zapadnjak.

— Zar da rizikujemo svoje živote i uz to izgubimo toliki novac? — upita Njumen grubo. — Uostalom, major se bio sav izgubio i ja sam izdavao komande.

— Možda je Svidi očekivao da se pojavi neko drugi, a ne Kondor! — mrmljao je Zapadnjak.

— A, kako ti je to palo na pamet, hombre? — upita Njumen.

— Nije mi jasno zašto je Snider nameravao da upuca svoje ljude — odvrati Šejn. — Jer, novac se nalazio kod glavne grupe.

— I mi smo tako mislili — reče Njumen. — Ali to nije bilo tačno. Kada smo se ulogorili u jednoj stenovitoj kotlini, oko ponoći đavo je uzeo igru u svoje ruke. Regularni vojnici su nas verovatno primetili još ranije i sačekali da zaspimo svi, naravno osim stražara koje sam ja postavio.

— I? — upita Zapadnjak radoznalo.

— Uspeli smo da odbijemo napad tih nitkova, ali nas je to skupa koštalo — nastavi Njumen pošto je zapalio cigaretu. — Ja sam dobio jednu kuglu u rame, Part je bio ranjen u ruku, a Kondor je prespavao bitku zbog gubitka krvi.

— I šta je bilo dalje? — upita Šejn nestrpljivo.

— Ništa — odvrati Njumen i isceri se. — Oni koji su preživeli odlučili su da prekinemo putovanje i da novac podelimo međusobno. Ali, ne leži vraže! Možeš zamisliti naše iznenađenje kada smo umesto novca u velikim kožnim torbama našli iseckan papir!

— A šta je uradio major? — upita Šejn.

— Džošua Svidi je nestao — reče Njumen. — Kao da ga je zemlja progutala.

— Možda su ga regularni vojnici zarobili za vreme borbe — razmišljao je Zapadnjak.

— Moguće! — mrmljao je Njumen, koji je izgleda sumnjao u to. — U svakom slučaju, nije ga bilo među mrtvim ljudima. I ja ga više nikad nisam video niti sam nešto čuo o njemu.

XXV

Nastala je tišina. I ostali su se bili približili.

— Baš tako je bilo! — potvrdi Loran. Neka ga đavo nosi!

— Zar vi stvarno niste pretražili kanjon? — upita Šejn.

— Šta da tražimo, izgubljeni novac? — upita Njumen i odmahnu glavom. — Nismo. A i zašto bismo to radili? Tada je bilo najvažnije da spasemo svoj goli život. Na sve strane je prosto vrvelo od Maksimilijanovih vojnika. A zatim smo naišli i na pobunjenike. Umalo nas nisu ispekli na vatri kada smo im saopštili da je novac nestao bez traga. Pretražili su nas do gole kože, a uzeli su nam i ono malo novca što smo imali od vojničke plate.

— Kada smo posle deset dana jahanja prešli Rio Grande bili smo srećniji više nego ikad u životu — reče Kondor.

— Đavolski gadna priča — mrmljao je Zapadnjak. — A, kako to da ste ostali međusobno povezani?

— Zakleli smo se na to — objasni Loran. — A, zakleli smo se da ćemo pronaći nitkova, koji nas je prevario i uzeti njegov novac.

— To je major Svidi, zar ne? — upita Zapadnjak.

— Bar mi tako verujemo — reče Njumen.

— U redu, sada ste otkrili tragove, a da li stvarno mislite da je to taj isti čovek? — upita Šejn.

— Ja majora nikada u životu nisam video — reče Adolfo. — Ali sve ukazuje na to da on živi pod lažnim imenom kao...

— Filipino Paral — upade Šejn u reč Meksikancu.

— Otkud vi to znate, senjore? — čudio se Adolfo.

— Zna — potvrdi Dasti. — On čak ima i skicu koju mi je ukrala ona mala beštija u Gvadalupi. Tvoja skica, Adolfo.

— Već godinama putujem za senjor Dastija po severnom delu Meksika — objašnjavao je Adolfo. — Pre nekoliko meseci naišao sam na hacijendu „Del sol”. To je jedno ogromno prostranstvo. Posle rata kupio ga je senjor Paral. On tvrdi da je Meksikanac. Ali, ja sam ubeđen da laže.

— Vi, znači, mislite da je to major Svidi? — upita Šejn.

— Sasvim smo sigurni u to — reče Njumen ljutito. — Adolfo tvrdi da je on stranac koji je došao u tu oblast. Jako je bogat. Ogromna prostranstva, koja je kupio od vlade, naravno za vreme Huareza, morala su koštati čitavo bogatstvo. Adolfo je video samo deo stoke. Goveda, konji, mazge. Ima ih na hiljade.

— I, šta onda ako je to zaista major Svidi? — upita Šejn. Part ciknu divlje i pređe rukom preko svoga vrata.

Neka ti bog pomogne, majore, pomisli Zapadnjak. Bez ob-

zira što si bio prokleti kučkin sin, ne bih ti ni u snu poželio jednog ovakvog dželata kao što je Part.

XXVI

— Šta ti o svemu ovome misliš, amigo? — upita Česi Šejna.

Oni su jahali na izvesnom rastojanju iza grupe. U posljednje vreme je bilo uvek tako dok su prolazili kroz bezbrojne uske kanjone, obronke, uzvišenja i strmine. Nigde puta, nigde žive duše!

Jednom je na Dastija skočila puma. Upucao je Njumen. U nekom uskom kanjonu gde su jahali jedan iza drugog, naišli su na ogromnog grizlija. Part ga je usmrtio, ispalivši u njega pet metaka iz puške. Često su u posljednjem trenutku umakli zvečarki. Raspoloženje jahača je bilo loše.

— Šta da ti odgovorim, amigo — reče Zapadnjak. — Kako su mi ispričali Kondor i Njumen taj novac se nije nalazio kod grupe izviača kapetana Snidera. A, kožne torbe kod glavne grupe bile su napunjene komadićima papira. Međutim, novac je morao biti negde. Nije valjda u zemlju propao! Možda to nikada nećemo saznati. A, ako i ima odgovor onda ga svakako treba tražiti na hacijendi „Del sol”.

Česi se namršti. Sve više mu se činilo da je uzalud krenuo na ovaj pakleni put.

— Misliš li da će ovi nitkovi biti poštteni ako budemo našli to blago, Šejne?

— Nisam siguran, Česi. Možda jedino Kondor. Taj Part bi bio spreman da nas sve poubija da bi sam uzeo novac.

— Ne može se nositi na leđima čitava hacijenda?

— U pravu si, Česi. Ako je Filipo Paral stvarno Džoša Svidi, onda će ga oni ubiti.

— Osvetiće se i tako su uradili bar nešto — reče Česi. — A mi, vратиćemo se praznih džepova.

— Moguće je, Česi! Ja sam te opomenuo da može biti tako.

Uveče pored logorske vatre Adolfo saopšti ostalima.

— Ako se ne varam, u toku sutrašnjeg dana stići ćemo do severne granice hacijende senjora Parala.

XXVII

Te noći nestao je Part. Verovatno negde ujutru kada je na straži bio Kondor. Njumen je bio ljut kao ris. Da nije bilo Šejna on bi verovatno upucao Kondora.

— Taj smrdljivi jazavac želi sam da se domogne novca! — vikao je Njumen.

— Može i da ispeče svoje prste — smiravao ga je Šejn.

— Spremajte se! — naredi Njumen. — Ima dosta veliku prednost, ali možda ćemo ipak uspeti da ga stignemo. Jer ako taj ludak stigne pre nas Svidi će znati šta mu se sprema i prirediće takav doček sa svojim vakerosima da ćemo svi krenuti u pakao pre nego što uspemo da shvatimo gde se nalazimo.

Staza do prevoja na brdu bila je uzana, strma i opasna. Bilo je već podne kad su stigli gore.

Odatle su mogli da vide skoro celu okolinu. Pred njima se tamo dole ukazala široka travnata dolina koja kao da nije imala kraja.

Od Parta ni traga ni glasa.

— Misliš li da možemo stići tog prokletog lupeža? — upita Dasti Meksikanca.

Adolfo odmahnu glavom.

Šejn izvadi svoj dogled.

— Adolfo je u pravu — reče on posle izvesnog vremena. — Part je već stigao u dolinu.

Zapadnjak pruži dogled Njumeni kome je bilo potrebno dosta vremena da otkrije malu tačku koja se kretala tamo dole ispod njih. Spustio je dogled.

— Nadam se da će mu major Svidi zavrnuti šiju, pre nego što to učinim ja! — viknu on. — A, gde se nalazi hacijenda? — obrati se on Meksikancu.

— Eno tamo u daljini nalaze se dva uzvišenja, senjore — objasni Adolfo. Iza njih su zgrade. Odavde se to ne može videti ni dogledom.

Dasti je sjahao i nestao iza stena. To je u zadnje vreme često činio. Vratio se namrštena lica.

— „Pozdrav“ od lepe Huane, zar ne, amigo? — pita Šejn i isceri se.

— Ako je još jednom budem sreo zavrnuću joj šiju! — reče Dasti i opsova.

— Ti si tu lepo devojkicu na silu odveo u krevet, hombre — podseti ga Zapadnjak.

Dasti zamahnu pesnicom. Međutim, između njih je stao Njumen.

— Mislim da je najbolje da Česi i ja krenemo napred, Njumeni — reče Zapadnjak. — Major poznaje sve vas i zato ćemo nas dvojica poterati konja napred. Vi ostanite. Videćemo šta se na hacijendi dešava, a kasnije ćemo se naći kod ona dva brega o kojima je govorio Adolfo.

XXVIII

Kada su Česi i Šejn stigli do široke ravnice, već je pomalo počelo da se smrkava. Ugledali su stoku koja je pasla sočnu travu. Vakerosa nije bilo da čuvaju goveda. Jer, dolina je bila okružena neprohodnim brdima koji su bili kao neka prirodna ograda.

Mrak je već bio pao kad su se ispred njih pojavila dva uzvišenja. Između njih se nalazio put koji su urezali točkovi kočija.

— Dakle, krećemo u lavlju jazbinu, amigo! — doviknu Šejn.

Ubrzo su njih dvojica naišli na grupu vakerosa.

— Hoćemo da prenoćimo — objasni Zapadnjak. — Ovde negde u blizini je hacijenda, zar ne?

— Tačno — odvrati jedan vakeros. — To je hacijenda „Del sol“. Samo, ne verujem da ste dobrodošli. Don Filipino ne voli Amerikance.

— Da li to znači da ćemo se loše provesti? — upita Šejn.

— Shvatite to kako hoćete — odvrati Meksikanac. Mahnuo je ostalima da krenu.

Kada su Zapadnjak i Česi prošli između dva uzvišenja ugledali su hacijendu. To je, u stvari, bilo jedno malo naselje. Napred adobe-kuće za vakeroše, nešto malo po strani štale i šupe, a u pozadini se nalazila široka zgrada na sprat. Mora da je koštala čitavo bogatstvo! Jer, to je zaista bio pravi dvorac.

Šejn i Česi su napravili veliki luk oko ostalih zgrada i došli do ulaza u glavnu zgradu, a da ih niko nije primetio.

Cela kuća je bila osvetljena. Ispred zgrade se nalazilo više kočija. Bilo je dosta muškaraca koji su stajali pored njih. Pušili su i smejali se. Iz kuće je dopirala muzika.

Jedan čovek se odvoji od kočije na koju je bio naslonjen i pride Šejnu i Česiju.

— Da li ste vi pozvani da budete gosti, senjore? — upita on i nasmeši se.

Istog trenutka Zapadnjak je primetio vojnike. Meksikanci. Sedeli su za jednim stolom u žbunju, a njihovi koji su bili vezani nešto dalje od njih.

— Ne, nismo pozvani — odvrati Zapadnjak. — Mi samo hoćemo da prenoćimo, i to je sve.

Nekoliko vojnika je ustalo. Prišli su dvojici stranaca. Namrštena lica! Jedan od njih bio je narednik.

— Ko su ova dvojica? — upita narednik.

— Bili smo u lovu i zalutali smo — objasni Zapadnjak. — Javite na hacijendi da tražimo smeštaj za ovu noć. I, u međuvremenu nam je ponestalo hrane, naredniče.

— Ja sam ovde zadužen za obezbeđenje, senjore — reče narednik. — Međutim, nisam siguran da ćete biti primljeni kao dragi gosti. Ovde niko ne voli Amerikance.

— A, vi mislite da ste mi simpatični, mamlaze jedan? — upita Zapadnjak grubim glasom.

Meksikanac se namršti. Zatim je mahnuo rukom svojim ljudima.

— Vas dvojica ste uhapšeni! — ciknu on piskavim glasom. Mašio se revolvera.

Međutim, Zapadnjak je u rukama već držao „koltove“ čije su cevi đavolski opasno bile uperene u vojnike. On je opalio nekoliko metaka iznad glava Meksikanaca.

— Lezite na trbuh i raširite ruke! — viknu Šejn. — Ko bude mrdnuo progutaće kuglu! Jasno!

Da li je to bilo od iznenađenja, ili od popijene tekile, tek vojnici poslušашe naređenje.

— Čuvajte se! — doviknu jedan od njih ljudima pored kočija. — Ovo su opasni revolveraši!

Na vratima su se pojavili ljudi.

— Diablo, pa šta se ovde dešava? — upita čovek s dugom sedom kosom.

— Ako smo imali sreće, onda bi to morao biti major Svidi, Česi — reče Zapadnjak. — Hajde, idemo da ga malo bolje osmotrimo, amigo!

Česi tiho opsova.

— Naredniče, pa šta je ovo sad? — upita stariji čovek koji je stajao pored onog za koga je Zapadnjak pretpostavljao da je vlasnik hacijende. Delovao je oholo i nadmeno.

— Narednik uči da pliva na suvom — reče Zapadnjak i osmehnu se. Prišao je bliže. Sada je Česi držao vojnike u šah-mat poziciji.

— Ko ste vi? — upita čovek za koga je Zapadnjak mislio da je vlasnik hacijende. Bio je ljut.

— A, ko ste vi, senjore? — upita Zapadnjak. — Ovde nas nisu baš ljubazno primili i zato ne želim da razgovaram sa svakim.

— Karamba, gringos! Ja sam Filipino Paral, vlasnik ove hacijende.

— Drago mi je, senjore — odvrati Zapadnjak. — Zalutali smo i želimo ovde da prenoćimo. Sutra bismo kupili hranu. Plaćićemo čvrstim dolarima.

— Bezobrazluk! — ciknu vlasnik hacijende. — Vas bi trebalo...

— Don Filipino — prekide ga stariji čovek pored njega. — Ja se bojim da su ova dva čoveka dobili pogrešan utisak o vašem gostoprimstvu. Pozovite ih da nam se pridruže.

— Kako vi kažete, ekselencijo — promrmlja Filipino Paral. — Senjor guvernes je u pravu. Izvinjavam se. Pozivam vas da budete moji gosti. Ja ću se lično pobrinuti za vaš smeštaj.

— Hej, Česi! — doviknu Zapadnjak. — Skloni svoja gvožđa. Pozvani smo da budemo gosti vlasnika hacijende.

— Ja im ne verujem, amigo — reče Česi.

— Možda vašem prijatelju nije poznato kakvo je Meksikansko gostoprimstvo — reče don Filipino. — Vi ste sada pod mojom ličnom zaštitom!

Česi vrati revolvere u futrole. Vojnici ustadoše.

Ušli su u predvorje. Bila je to velika prostorija delimično obložena mermerom, a i pod je bio od mermera. Jedne stepenice vodile su u gornje prostorije. Kroz široka vrata mogli su da vide lepo obučene senjore i kabaleroše.

— Bojim se da ćete morati da odložite svoje oružje — reče don Filipino ljubazno.

— Meni se to ne dopada — mrmljao je Česi.

— Uradi onako kako kabalero zahteva — reče Zapadnjak. Otkopčao je svoj pojas sa revolverima. Česi učini to isto.

— Predlažem da pozdravimo goste — reče don Filipino.

Bilo ih je dvadesetak u sali. Skoro polovina su bile žene. Lepe su, pomisli Šejn. Vlasnik hacijende ga je odveo do najlepše.

— Dona Lucija, moja supruga — reče don Filipino. — A ovo je senjor...

— Šejn, senjora — reče Zapadnjak. — Hvala vam na pozivu.

— Drago mi je, Šejne — reče Lucija i osmehnu se. — A ovo je moja kćerka Ana. Pozdravi gosta, zlato!

Devojčica je imala oko deset godina. Lepa kao njena majka.

— Pa to je gringo! — ciknu ona. Istrčala je iz prostorije.
— Već sam čuo da ne vole Amerikance, koji dođu na ovu haciendu, senjora — reče Šejn i osmehnu se.

Tog trenutka ispred Zapadnjaka je stao don Filipo.

— Želim da razgovaram nasamo s vama i vašim prijateljem — reče on tiho. To ne moraju da čuju sve uši.

Izišli su. Don Filipo je otvorio vrata susedne sobe. Međutim, unutra je bilo mračno.

— Uh, zaboravili su sveću! — reče don Filipo.

— Napred, gringos! — odjeknu neki grubi glas. — Imam vas na nišanu. I ne samo ja!

Šejn je poznao glas narednika. Bilo mu je jasno da su on i Česi, ovako osvetljeni, predstavljali izvanrednu metu.

— Pođite napred, senjores — reče don Filipo iza njihovih leđa, ili ćete biti upucani. Žao mi je što ne mogu da učinim ništa za vas.

Vezali su ruke Zapadnjaku i Česiju i izgurali ih iz sobe. Napolje u mrak!

XXX

Grupa, koju je predvodio Tom Njumen primetila je na vreme vakeroze na mesečini. Pritajili su se i propustili Meksikance koji su jahali prema severnom pašnjaku.

Kada su stigli između dva uzvišenja Njumen je pogledao svoj džepni sat. Pola dva! Vreme u koje je trebalo da se sretne sa Šejnom i Česijem.

— Čekaćemo ih još jedan sat — reče Njumen oštro. Bila je to vojnička komanda. Kao nekad kad je bio narednik.

Dasti i Kondor se kiselo osmehnuše. Njumen nikada nije bio omiljen među vojnicima. Naprotiv, oni su ga mrzeli.

Sjahali su. Loran je hteo da zapali cigaretu.

— Ne sme se pušiti! — viknu Njumen. — Mogu nas tako otkriti.

Loran baci cigaretu. Bio je ljut.

— Adolfo! — pozva Njumen Meksikanca. — Idi vidi šta se dogodilo sa Šejnom i Česijem. Možda ćeš negde naići i na Parta. Samo pazi da te niko ne primeti.

Meksikanac klimnu glavom. Prišao je svom konju.

— Bez rage! — naredi Njumen.

— Dobro, senjore — reče Adolfo i izgubi se u pomrčini.

Adolfo je izvesno vreme jahao s Njumenom. Pljačkali su banke i poštanske kočije u Teksasu i Nju Meksiku. On je poslednjih godina živeo dobro, zahvaljujući opljačkanom novcu. A, zatim mu je Njumen naredio da traga za majorom Svidijem.

Sada, kada se Adolfo Seveso približavao hacijendi, sve je bilo nekako drukčije. Nekako mu se činilo da mu uže visi iznad glave. Da mu je konj bio negde tu, on bi sigurno došao u iskušenje da pobegne. Ali, tu je i taj veliki plen, koji đavolski privlači svakog na ovom svetu!

Sada je ugledao hacijendu. U kolibama vakerosa nije bilo svetlosti. Svi su spavali. Nije ni čudo, u ovo doba noći! A, zatim je ugledao vatru. Negde u parku pored kuće za stanovanje.

Privukao se vešto kao neki Indijanac između žbunova.

Dva vojnika! Otkud oni na hacijendi? Ali, zatim je primetio da ih ima desetak. Ostali su spavali.

Adolfo je ugledao i dva čoveka, koji su čučali malo dalje od vojnika. Mada je bilo hladno, oni nisu imali ćebad.

Zagledao je bolje. Ipak, nije se prevario. Jedan od tih dvojice bio je Šejn.

Začuili su se koraci. Neko je dolazio iz zgrade za stanovanje. Kada je prišao bliže, Adolfu je bilo jasno da je to poručnik.

Poručnik pokaza rukom prema Šejnu i Česiju.

— Streljaćemo tu dvojicu nitkova čim bude svanulo! — reče on. — To je naredba guvernera.

XXXI

Zora je već počela da rudi kada je Adolfo stigao do grupe narednika Njumena. Sa lica Meksikanca curio je znoj. Njumen je bilo jasno da Adolfo nosi neprijatne vesti.

— Hajde, kaži već jednom! — huknu Njumen.

Adolfo je ispričao šta se dogodilo. Svi su ćutali. Samo je Dasti opsovao.

— Baš nas briga za te nitkove Šejna i Česija — reče Loran.

— Sačekaćemo da ih upucaju i onda će vojnici otići!

— A, ako odaju tajnu Meksikancima da nisu došli sami? — upita Njumen.

— Narednik je u pravu — reče Kondor. — A sem toga, ako njih Meksikanci upucaju, onda ostajemo samo još nas petorica. Pet revolvera protiv hacijende sa možda i stotinu vakerosa. A tu su još i vojnici. Dva „kolta“ bi nam u tom slučaju mnogo značila.

Tom Njumen je razmišljao. Nije mu bilo stalo do Česija i Šejna. Međutim, oni su mu bili jako potrebni ako dođe do obračuna oružjem. Zasad nije imao nameru da se odrekne pomoći dva tako vešta strelca.

— Na konje! — komandovao on. — Idemo!

Ispred hacijende su sjahali i vezali konje čvrsto u žbunju. Adolf ih je doveo ovamo. Taj Meksikanac je pre izvesnog vremena radio ovde kao vakero i u prste je poznavao dolinu.

Jutro se već bližilo. Na istoku se već nadvio crveni veo kao kakva svilenka marama. Pordega naredi da probude ljude. Bilo je vreme da se streljaju dvojica Amerikanaca.

— Znači, došao nam je kraj, Šejne — reče Česi.

Zapadnjak ustade. Verovao je da će Njumen doći sa svojim ljudima i da će ih osloboditi. Zapadnjak je bio siguran da je taj Njumen poslao nekog izviđača i da zna kakva sudbina čeka njega i Česija.

Narednik se udalji i uđe u kuću. Uskoro se vratio. Pored njega je koračao don Filipo.

— Major očigledno neće da se odrekne uživanja da vidi Amerikance kako umiru — reče Česi tiho.

— Zašto on toliko mrzi Amerikance kada je i on sam Amerikanac — mrmljao je Zapadnjak. — Možda želi da izbriše neke tragove prošlosti!

Dovelj su Šejna i Česija do dva usamljena drveta. Vezali su ih za stabla. Prišao im je narednik sa dve marame. Hteo je da im veže oči.

— Sklanjaj se! — viknu Česi.

— Ne tražim milost, naredniče — reče Šejn. — Često sam gledao smrti u oči i ne bojim se.

Narednik sleže ramenima. Bilo mu je svejedno kako će Amerikanci umreti.

Pordega izvadi sablju iz korica. Komandovao je i vojnici podigoše puške.

— Prokleta gadno putovanje, amigo! — doviknu Česi Šejnu.

XXXII

— Dole oružje! — viknu Njumen i zabi cev „kolta“ u leđa oficira. — Izdaj naređenje vojnicima da bace puške, ako želiš da ostaneš živ!

Njumen se sa svojom grupom tiho prišunjaio kroz žbunje.

Kondor se prikrao do hacijendera. Naslonio je gvožduriu na njegova rebra.

— Najzad smo te našli, prokleta kopile! — ciknu on. Mislio je da se ispred njega nalazi Džošua Svidi.

Dasti je uperio svoj revolver u vrat narednika.

Loran i Adolfo stajali su iza vojnika spremni da svakog trenutka pritisnu prstom obarače svog oružja.

— Bacite oružje! — naredi Pordega. Njegova sablja pade na zemlju.

Vojnici su bili zbunjeni. Jedan za drugim bacali su puške daleko od sebe.

Adolfo potrča prema drvetu gde se nalazio Česi. Odvezao ga je i bacio uže na stranu. Zatim je presekao i Šejново uže.

— U poslednjem trenutku, amigo! — viknu Česi radosno. Zapadnjak brzo pređe na drugu stranu i uze naredniku revolver iz futrole.

Pordega i Don Filipo se nisu usudili ni prstom da mrdnu.

— Vežite ih! — naredi Njumen.

Naređenje je brzo izvršeno.

— Sto mu gromova, pa to nije Svidi! — grmnu Kondor.

Zapadnjak se namršti. Znači, celo ovo putovanje, naporno i opasno, bio je uzaludno. Opsovao je.

Međutim, tog trenutka čuo se Njumenov glas.

— Pa to je kapetan Snider, amigos! — viknu on. — Snider, taj prokleti kućkin sin.

Njumen se okrenuo prema Kondoru.

— Rekao si da si ga onda u kanjonu napunio olovom, zar ne? — upita on.

— Jesam — odgovori Kondor. — Dobio je dva metka u stomak i ja bih mogao da se zakunem da je on tada bio mrtav čovek.

Sada su bili vezani svi. Zbunjeno su posmatrali šta se dešava. Ništa im nije bilo jasno.

Sniderovo lice je bilo bledo kao krpa. Na njemu su se poja-

vile crvene mrlje. Osećao se kao divlji vepar koga su sa svih strana okružili psi.

Međutim, brzo se pribrao. Iscerio se i prešao pogledom od jednog do drugog Amerikanca.

— Znači, ovo je ostatak stare grupe, naredniče Njumene? — upita on. — Mada tu ima i nekih novih lica.

— Tačno tako, ser — potvrdi Njumen i isceri se. — Ovo su poslednji iz naše čete. Onda ih nije ni ostalo mnogo više. Skota Vuda smo sada uz put sahranili.

— Kako ste uspeali da me pronađete? — upita Snider.

— Dugo, dugo smo te tražili, crni đavole! — viknu Dasti ljutito. On bi najradije odmah sada uputio olovnu kuglu u glavu svoga nekadašnjeg starešine, ali nada da će dobiti velike pare kao da je olabavila njegov prst na obaraču.

— I, šta vi želite od mene? — upita Snider mirno.

Zapadnjak je sa strane posmatrao tog nitkova. Nekako mu se učinilo da Snider liči na kockara koji zna da ima najbolje karte u svojim rukama. Možda im taj stari lisac sprema neko iznenađenje!

I, Šejn se nije prevario.

Iz žbunja su sa svih strana počeli da izlaze vakerosi sa puškama u rukama.

— Pažnja, amigos! — ciknu Zapadnjak.

Ostali se okrenuše prema žbunju.

— Bacite vaše topove, gringos! — grmnu jedan zdepasti Meksikanac.

Bilo ih je dvadesetak, a možda i više. Jer, svakog trenutka izlazio je neko iz žbunja.

XXXIII

Nekadašnji narednik sačuvao je hladnokrvnost. On je brzo naslonio cev revolvera na slepoočnicu bivšeg kapetana Snidera.

— Kaži Meksikancima da se gube odavde — rešao je on — Inače ćeš ovog trenutka dobiti kuglu u lobanju!

Međutim, Fil Snider je oduvek bio žilav momak. On nije uzalud bio izbačen iz konjice. Za dlaku je izbegao vešala. Jer, bio je zaveo mladu ženu svog komandanta i opljačkao vojničku kasu. Samo pljačka kase bila je dovoljna da ga osude na smrt. Međutim, spasla ga je komandantova žena. Ona se pobrinula da se cela stvar zataška.

— Sigurno je da nećete pucati, naredniče — reče Snider mirno. — Ili želite da vas moji ljudi ubiju na svoj način?

Bila je to pat pozicija. Kao u šahu. Samo, ovde svaki pogrešan potez znači smrt. To je i Njumeni bilo jasno.

— Mi nemamo šta da izgubimo, kapetane! — viknu on. — Nemoj pomisliti da ćeš opet uspeti da nas nasamariš. Ja ću te ubiti, pa makar mi svi izginuli. Praštanja više nema!

— Tako dake! — mrmljao je Snider. — A, šta vi predlažete, naredniče?

— Neka se Meksikanci razidu, a onda ćemo pregovarati, kapetane.

Odjeknuo je glas don Filipa. Za njegove vakeroše Snider

je još uvek bio Filipo Paral. On im je naredio da se okupe onamo preko, pored koliba i da sačekaju. Na kraju je rekao.

— Amerikanci su me priklještili. Pobrinite se o tome da niko od njih ne izvuče živu glavu sa hacijende u slučaju da me ubiju.

Vakerosi su se mrštili i gundali. Ipak su se razišli. Zapadnjak je primetio da su uvek pridolazili novi. Sada ih je bilo skoro pedeset. Odmah se videlo da vrebaju povoljnu priliku da napadnu Amerikance. Napravili su krug, lanac živih ljudi kroz koji se ne bi mogao provući ni miš.

— Nalazimo se u klopci — reče Zapadnjak tiho.

— A, zar ti misliš da ja to ne vidim? — upita Njumen ljutito. — Ali i ovaj nitkov se nalazi u klopci zajedno s nama. A sada ćemo uhvatiti i guvernera. To su dva asa u našim rukama, protiv kojih ovaj ološ teško može da odigra nešto.

To je bila neka nada, ali tu je bila i jedna slaba tačka, pomisli Zapadnjak. Jer, oni nisu mogli večito da ostanu zabarikadirani u kući. A, to je izgleda znao i Fil Snider, jer se on stalno cerio.

— Pogledajte da li ima neki podrum gde biste mogli da zatvorite vojnike — naredi Njumen.

Šejn i Loran se uputiše u kuću u kojoj su se u međuvremenu svi probudili.

Guverner je u sali prišao Zapadnjaku i upitao ljutito.

— Šta se to tamo napolju dešava, senjore?

Zapadnjak je odmerio guvernera hladnim pogledom od glave do pete. Taj čovek ličio mu je na lukavu lisicu. A' Fil Snider je kupio tu lisicu za velike pare.

— Jeste li već dugo u službi, ekselencijo? — upita Šejn.

Guverner ga pogleda prezrivo.

— Ova služba je već tri generacije tako reći nasledna, senjore. A zašto ste postavili tako čudno pitanje?

— Ništa neobično, ekselencijo — odvrati Šejn. — Ako je tako, onda vam je sigurno poznato da don Filipo nije Paral, nego Fil Snider i da je on Amerikanac. Taj nitkov odlučio je da kupi zemlju u vašem reonu. Tako nešto mogao je da učini samo zahvaljujući dolarima koje je opljačkao.

Guverner se uznemirio. Videlo se to po njegovom izrazu lica, a i po mrcanju.

— Ja... ne... Kako bih ja to mogao znati, senjore! Tu zemlju... on je dobio od vlade.

Nije imalo nikakvog smisla da se ovaj razgovor nastavlja. Verovatno guverner zna, ali on bi se pre ujeo za jezik nego što bi priznao da mu je sve to poznato.

— Na žalost, moraću da vas zamolim da ostanete u svojoj sobi, ekselencijo. Najbolje će biti ako nam ne stvarate nikakve probleme — opomenu ga Zapadnjak. Inače, moraćemo da vas zatvorimo zajedno sa vojnicima dole u podrumu.

Guverner je ljutito odmahnuo rukom i krenuo na sprat.

Taman kada je Šejn hteo da krene pojavila se Sniderova žena sa kćerkom Anom. Dona Lucija bila je ljuta. Videlo se to po namrštenom licu.

— Zašto ste napali dona Filipa, senjore? — upita ona. — Naši vakerosi će vas...

— Ništa oni neće učiniti, senjora — prekide je Zapadnjak grubo. — Vi idite gore u vašu sobu dok mi ne razjasnimo neke stvari s vašim suprugom.

— Pobogu! — viknu ona. — Vi ste banditi i sve vas treba obesiti.

— Možda ste u pravu, senjora — reče Šejn mirno. — Ali, da li znate da se uže može nekom staviti oko vrata samo ako ga na to prinudite silom. Mi smo gadno priklještili vašeg supruga. To je uvaženi don Filipino. Ali, možda bi trebalo da kažem Fil Snider.

Dona Lucija se trgla. Po izrazu na njenom licu Zapadnjak je zaključio da ona stvarno nije znala s kim je delila krevet toliko godina.

— Ne razumem o čemu to govorite, senjore!

— Utoliko gore po vas, senjora!

Zapadnjak je krenuo. Izišao je napolje gde su se nalazili ostali. Fil Snider je u međuvremenu bio vezan.

Dona Lucija je za trenutak zastala, a zatim je potrčala napred, držeći dete za ruku.

Fil Snider joj doviknu da se vrati.

Vakerosi su korak po korak prilazili. Preteća, namrštena lica! I oni su osećali da će se svakog trenutka dogoditi nešto!

XXXIV

— Taj kućkin sin je proketo siguran da nas ima priklještene kao da smo orahova ljuska, amigo! — doviknu Kondor Zapadnjaku. — Eto, i priznao je sve da bi nas ismejao.

Snider se okrenuo prema svojoj supruzi.

— Ne veruj ovim lupežima! — viknu on. — Lažu!

— A, šta je priznao? — upita Šejn Kondora.

— Pitao sam ga kako je to moguće da je onda u kanjonu ostao živ — objasni Kondor. — Ja sam stvarno bio ubeđen da sam ga upucao, jer pogodio sam ga u trbuh. Međutim, obe moje kugle zaustavile su se na gvozdenim kopčama na pojasu njegovog revolvera. On je bio oboren na zemlju i onesvestio se. Međutim, nije bio ranjen. Ja sam odmah krenuo...

— Šta se dogodilo sa dva miliona dolara? — upita Šejn.

— Snider se već hvalio kako je došao do njih, dok si ti bio unutra, Šejne — objasni Dasti. — Kapetan Snider je sve smislio. Uspeo je da nagovori Svidija da pristane na njegov plan. Jer, oni su se poznavali još od ranije kada je ovaj kućkin sin bio u armiji.

— Uđi u kuću, Lucija! — viknu Snider. — Ovo su sve same laži i dete ne treba da ih čuje!

Dona Lucija je stajala kao ukopana. Držala je dete za ruku i razrogačenih očiju gledala Snidera.

— Hoću da čujem šta ovi ljudi pričaju — reče ona posle izvesnog vremena.

— Do đavola! — viknu Snider. — Naređujem...

— Prošla su ta vremena kada si ti naređivao! — prekide

ga Kondor. — On i Svidi su se dogovorili da podele novac, a trebalo je da mi umremo. Svi do jednoga. Ali, postepeno. Zato je Svidi i poslao grupu u kanjon. Trebalo je da se vrati samo Svidi. Mi smo dan ranije izgubili dosta momaka i grupa se jako prorodila. A onda su se sastali njih dvojica, Svidi i Snider. Hteli su da podele novac koji su prethodnog dana zakopali. Zato smo mi i našli samo iseckane papire u kožnim torbama gde su se nalazili dolari.

— A šta se dogodilo s majorom Svidijem? — upita Šejn.

— Snider ga je hladnokrvno ubio s leđa — odgovori Dasti — Bar tako nam je kapetan malopre ispričao.

Zapadnjak je čuo neki prodoran glas. Slično kao kad se staklo razbije o tvrdu podlogu. To je dona Lucija kriknula. Gledala je zbunjeno Snidera.

Tog trenutka otvorila su se paklena vrata. Đavo je uzeo igru u svoje ruke.

Na prozorima kuće pojavili su se vojnici i odmah počeli da pucaju. Bez ikakvog upozorenja! Oni su se domogli oružja negde u glavnoj zgradi, a prethodno ih je neko oslobodio iz podruma gde su bili zaključani.

Prvi meci pogodili su Adolfa i Lorana.

Loran je ipak uspeo da opali dva metka. Ali, nije pogodio.

Zapadnjak se bacio na zemlju. Povukao je obarač revolvera đavolski precizno i dva vojnika na jednom prozoru padoše nazad. Međutim, odmah su na njihovo mesto stala druga dvojica. Nanišani su Šejna.

Njumen, Dasti i Česi trčali su pognuti prema glavnoj zgradi. Olovo je zviždalo đavolski opasno oko njih. Predahnuli su tek kada su dospeli u mrtvi ugao odakle ih sa prozora vojnici nisu mogli pogoditi.

Kondor oseti jak udarac u desno rame. Nije ga mnogo bolelo, ali je osetio da je ozbiljno ranjen. Ipak, imao je još dosta vremena da nanišani.

Snider se pognuo i potrčao prema žbunju. Skoro da je stigao u zaklon.

Međutim, izgleda da je već bilo kasno!

Snider nije ni čuo pucanj iz Kondorovog revolvera koji ga je poslao na onaj svet.

Zapadnjak se uspravi i munjevito potrča napred. Bio je zasut kišom olova, koje je zujalo oko njegovih ušiju kao roj pčela.

Dasti i Njumen izvadiše revolvare. Počeli su da pucaju.

Verovatno je guverner oslobodio vojnike, pomisli Šejn. A u kući je bilo dovoljno oružja za sve njih.

XXXV

Njumen, Dasti i Česi otvorili su žestoku vatru i uskoro učutkali vojnike na prozorima koji su se povukli unutra u kuću.

Ali, ne lezi vraže! Zato su sada pritrčali vakerosi urlajući. Loran ispali metak i pogodi jednog od onih koji su se nalazili napred. Ipak, uskoro je i duša hrabrog Lorana krenula na put bez povratka.

A onda se odjednom spustilo neko uže odozgo iz kuće. Zapadnjak ga je primetio tek kad je čuo prodoran krik dona Lucije.

Čovek koji je visio na užetu bio je Ben Part, ludi kaplar. Zapadnjak je već bio zaboravio tog nitkova.

Mršavi kaplar je zgrabio dete i kao majmun počeo da se penje uz uže. Dospeo je do balkona i prebacio se preko ograde. Cerio se pakosno. Odjednom je izvadio nož i naslonio oštricu na grlo male Ane.

Vakerosi krikuše. A, zatim nastade tišina...

Dona Lucija je ukočeno stajala. Otvorila je usta, ali ništa nije mogla da kaže.

Part se pakosno smejao. Sada je Zapadnjaku bilo jasno da je taj čovek zaista lud.

— Senjora, dozvolite mi da ja razgovaram s njim! — reče Zapadnjak.

Dona Lucija posrnu. Skoro da se onesvestila.

Tog trenutka pored Šejna se pojavio snažni vakero za koga je Zapadnjak mislio da je predvodnik ostalih vakerosa.

— Senjor, učinite nešto! — viknu on prigušenim glasom.

— Ako spustim dete ponovo dole, da li ćete nam dozvoliti da odjašemo oдавде, a da nam ne stvarate neke posebne teškoće, amigo? — upita Šejn.

— Kunem vam se da će biti tako, senjore! Ja...

Zapadnjak nije čuo šta je vakero dalje govorio. Potrčao je uz stepenice, trudeći se da tiho dospe na sprat.

Međutim, Part ga je izgleda čuo!

Ludi kaplar je čučao pored stepeništa s detetom u naručju.

— Ne približavaj se! — ciknu Part. — Ako ne želiš da ja...

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Hej, kaplare! — doviknu on. — Pa zar vam nije jasno da se priča završila? Kapetan Snider je mrtav čovek. A dona Lucija je spremna da odreši kesu. Dobićemo čitavu gomilu novca! Nije sve tu pri ruci, ali ti ćeš dobiti sto hiljada, Parte.

— Obećanje, ludom radovanje! — ciknu Part. — Već oдавно sam mogao da upucam tog prokletog nitkova. Međutim, problem je bio u tome kako da dođem do novca!

Zapadnjak podiže ruke.

— Parte — reče on blago — dođi. Tamo dole čeka te pozamašna gomila novca. Nemoj od gotovog praviti veresiju!

Međutim, tog trenutka odjeknuo je pucanj.

Part je posrnuo.

Šejn se skoro istog trenutka stvorio pored njega. Nož is-pade iz ruke nekadašnjeg kaplara. Prihvatio je Anu.

Part je ispuštio dete. Već sledećeg trenutka on je posrnuo. Izgubio je ravnotežu i pao.

Mala Ana je tek tada počela da plače. Zapadnjak je pokušavao da je smiri.

Šejn je pogledao dole. Iz puščane cevi Dastija još uvek se pušilo. Kakva hrabrost! Valjda je to bio najbolji hitac koji je ikad u životu uputio.

Guverner je ubrzo napustio hacijendu zajedno sa svojom pratnjom.

— Dona Lucija, možda guverner nije znao istinu, ali ipak je nešto morao znati — obrati se Zapadnjak lepoj Meksikanki. — Sigurno je morao da mučne glavom i da se pita odakle vašem suprugu toliki novac kojim je platio zemlju!

— Ja sam dona Filipa upoznala kasnije — objasni žena skrstivši ruke. — Ništa stvarno nisam znala, senjore. Čini mi se da ste mi tek vi otvorili oči...

Prestala je da govori. Suze su tekle niz njeno lice.

— Ali, ja sam ga volela, senjore — reče ona.

Gotovog novca je bilo malo. Zapadnjaku je još od samog početka bilo jasno da tih dva miliona nikako ne mogu da se vrate.

— Prodaću stoku i poslaću vam novac — reče dona Lucija.

Njumen, Česi i Dasti su potvrdno klimnuli glavom. Tu je bio i Kondor koji se brzo oporavljao od rane, pošto su mu izvadili olovo iz ramena.

Pre nego što su krenuli preko Rio Grande Šejn je nasamo razgovarao sa dona Lucijom.

— Nećete slati novac, senjora — reče visoki čovek. — Dosta je krvi proliveno zbog njega. Ovi momci ne mogu da zahtevaju da im se ti dolari isplate, jer jednostavno to nije njihov novac. Ako ko ima pravo da te pare traži, onda je to vlada u Vašingtonu. Međutim, to je sitnica za njih.

Dona Lucija se osmehnu. Nije znala šta da kaže.

— Jednostavno možemo da kažemo da su dolari upotrebljeni za razvoj Meksika. A vi, ako želite da se nekako zahvalite, onda pokušajte da odvratite malu Anu da ne mrzi Amerikance.

Grupa jahača se razdvojila kada su prešli Rio Grande.

— Prokleta gadno putovanje! — ciknu Kondor koji se brzo oporavio. — Neka ga đavo nosi. Ništa nismo dobili.

— Kako ko — isceri se Šejn i pogleda Dastija. — Izgleda da je on ipak nešto dobio.

— Da se za živu glavu ne usudiš da priđeš mojim devojkama, Dasti! — viknu Česi.

A, onda se dogodilo još jedno iznenađenje. Šejn je sa revolverom u ruci naterao Toma Njumena da se vrati u šerifovu kancelariju u El Pazu.

— Evo vraćam vam dug, šerife — reče Zapadnjak i isceri se. — Njumen je ovde. Nemojte se ljutiti, ali ja sam ga izvesno vreme pozajmio.

Tom Njumen huknu ljutito.

Kasnije je osuđen. Dvadeset godina rada u kamenolomima. Ipak, mogao je proći i gore!

patuljci

iz zemlje čudesa
pripremili su za vas brojne nagrade!

Glavna nagrada je automobil YUGO-A!

Očekuju vas i druge vredne nagrade:
tri mopeda TOMOS-A3 ML, dva televizora u boji,
pet kompjutera, deset bicikla, 200 majica
sa likovima patuljaka i 1000 bedževa!

